ଆମେରିକା ପାଇଁ ଭବିଷ୍ୟତ ଏବଂ 18 ଜୁଲାଇ, 2020 - ସଂଖ୍ୟା ଦୁଇ

ବାର୍ତ୍ତାକୁ ଭକ୍ଷଣ କରିବା

Jeff Pippenger
2023-08-24

ପରୀକ୍ଷାକାଳ ସମାପ୍ତ ହେବାର ଠିକ୍ ପୂର୍ବରୁ "ଏହି ପୁସ୍ତକର ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀର କଥାମାନଙ୍କୁ ମୁଦ୍ରାଙ୍କିତ କରିବ ନାହିଁ" ବୋଲି ଏକ ଆଜ୍ଞା ଦିଆଯାଏ।

> ଏବଂ ସେ ମୋତେ କହିଲେ, "ଏହି ପୁସ୍ତକର ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀର ବାକ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ମୁଦ୍ରାଙ୍କିତ କରିବା ନାହିଁ; କାରଣ ସମୟ ସମୀପରେ ଅଛି। ଯେ ଅନ୍ୟାୟୀ, ସେ ଅନ୍ୟାୟୀ ହିଁ ରହୁ; ଏବଂ ଯେ ଅଶୁଚି, ସେ ଅଶୁଚି ହିଁ ରହୁ; ଏବଂ ଯେ ଧର୍ମିକ, ସେ ଧର୍ମିକ ହିଁ ରହୁ; ଏବଂ ଯେ ପବିତ୍ର, ସେ ପବିତ୍ର ହିଁ ରହୁ।" ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ 22:10, 11.

ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟର ପାଞ୍ଚମ ଅଧ୍ୟାୟରେ, ପରମେଶ୍ୱର ପିତା ନିଜ ସିଂହାସନରେ ଆସୀନ ଅଛନ୍ତି, ଏବଂ ତାଙ୍କ ହାତରେ ସାତଟି ମୋହରଦ୍ୱାରା ମୁଦ୍ରିତ ଏକ ପୁସ୍ତକ ଅଛି।

> ସିଂହାସନ ଉପରେ ବସିଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଦକ୍ଷିଣ ହସ୍ତରେ ମୁଁ ଗୋଟିଏ ପୁସ୍ତକ ଦେଖିଲି, ଯାହାର ଭିତରେ ଓ ପଛପଟେ ଲେଖା ଥିଲା, ଏବଂ ସେହି ପୁସ୍ତକ ସାତୋଟି ମୁହରରେ ମୁଦ୍ରିତ ଥିଲା। ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ 5:1.

ପ୍ରଥମ ପଦ୍ୟରୁ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିବା ବୃତ୍ତାନ୍ତ ସପ୍ତମ ଅଧ୍ୟାୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅବିରତ ଚାଲିବା ସମୟରେ, ଆମେ ଦେଖୁଛୁ ଯେ ଯିହୂଦା ଗୋତ୍ରର ସିଂହ ଭାବେ ପ୍ରତିନିଧିତ ଯୀଶୁ ହିଁ ସେହି ଜଣେ, ଯିଏ ନିଜ ପିତାଙ୍କ ହସ୍ତରୁ ପୁସ୍ତକଟିକୁ ଗ୍ରହଣ କରନ୍ତି ଏବଂ କ୍ରମେ କ୍ରମେ ତାହାର ମୁଦ୍ରାଗୁଡ଼ିକୁ ଖୋଲିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରନ୍ତି। ସେ ଯେତେବେଳେ ଷଷ୍ଠ ମୁଦ୍ରାକୁ ଖୋଲନ୍ତି ଏବଂ ସେହି ମୁଦ୍ରା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ ସନ୍ଦେଶକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରନ୍ତି, ଷଷ୍ଠ ଅଧ୍ୟାୟ ସେଠାରେ ଶେଷ ହୁଏ। ଏହା ଏକ ପ୍ରଶ୍ନ ସହିତ ଶେଷ ହୁଏ, ଯାହା ସପ୍ତମ ଅଧ୍ୟାୟକୁ ନେଇଯାଏ, ସେଠାରେ ଆମେ ଷଷ୍ଠ ଅଧ୍ୟାୟର ଶେଷ ପଦ୍ୟରେ ଉଠାଇଥିବା ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତରକୁ ପାଉଛୁ।

> କାରଣ ତାଙ୍କ କ୍ରୋଧର ମହାଦିନ ଆସି ପହଞ୍ଚିଛି; ଏବଂ କିଏ ଦୃଢ଼ ଭାବେ ଠିଆ ରହିପାରିବ? ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ 6:17।

ସପ୍ତମ ଅଧ୍ୟାୟରେ ଏକ ଲକ୍ଷ ଚୌଳିଶ ହଜାର ଓ "ମହା ଜନସମୁଦାୟ"ଙ୍କର ପରିଚୟ ଦିଆଯାଇଛି। ସପ୍ତମ ଅଧ୍ୟାୟରେ ଯେତେବେଳେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଜନମାନଙ୍କୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଏ, ତାହା ପରେ ଆମେ ସପ୍ତମ ଏବଂ ଶେଷ ମୋହରଟି ଖୋଲାଯାଇଥିବାକୁ ଦେଖୁଛୁ। ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ ପୁସ୍ତକରେ ମୋହରାଙ୍କିତ ହୋଇଥିବା ଏକମାତ୍ର ଅନ୍ୟ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀ ହେଉଛି ଦଶମ ଅଧ୍ୟାୟର ସାତଟି ମେଘଗର୍ଜନ। ସରଳ କଥା ହେଲା, ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ ପୁସ୍ତକରେ ଯେଉଁ ଏକମାତ୍ର ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀ ମୋହରାଙ୍କିତ ଅଛି ଏବଂ ଅନୁଗ୍ରହର ସମୟ ଶେଷ ହେବା ପୂର୍ବରୁ ଯାହାର ମୋହର ଖୋଲାଯାଇପାରେ, ସେହିଟି "ସାତଟି ମେଘଗର୍ଜନ"।

ବର୍ଷରୁ ବର୍ଷ, ଯଦି ଦଶକରୁ ଦଶକ ନୁହେଁ ମଧ୍ୟ, Future for America "ସାତ ଗର୍ଜନ" କ'ଣକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ ବୋଲି ଚିହ୍ନଟ କରିଆସିଛି। "ସାତ ଗର୍ଜନ" 11 ଅଗଷ୍ଟ 1840 ଠାରୁ 22 ଅକ୍ଟୋବର 1844 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମିଲରାଇଟ୍ ଆନ୍ଦୋଳନର ଇତିହାସକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ। ସିଷ୍ଟର ହ୍ୱାଇଟ୍ ଏହି ସତ୍ୟକୁ ସୁନିଶ୍ଚିତ କରନ୍ତି ଏବଂ ଏହା ମଧ୍ୟ ଯୋଗ କରନ୍ତି ଯେ "ସାତ ଗର୍ଜନ" "ତାଙ୍କର କ୍ରମାନୁସାରେ ପ୍ରକାଶିତ ହେବାକୁ ଥିବା ଭବିଷ୍ୟତ ଘଟଣାମାନଙ୍କୁ" ମଧ୍ୟ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ। ଏହି ସତ୍ୟଗୁଡ଼ିକର ଏକ ବିସ୍ତୃତ ଉପସ୍ଥାପନା, ଯେମାନେ ଏହି ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ ବାସ୍ତବତାସମୂହ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଅପରିଚିତ, ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ Habakkuk's Tables ମଧ୍ୟରେ ମିଳିବ।

ଅତୀତରେ ପ୍ର ସ୍ତୁ ତ କରାଯାଇଥିବା ସାତଟି ବଜ୍ର ଧ୍ୱ ନିର ସତ୍ୟ ଏପର୍ଯ୍ୟ ନ୍ତ ସତ୍ୟ ହିଁ ଅଛି, କିନ୍ତୁ ଏହି ବର୍ଷର ଅଗଷ୍ଟ ମାସଠାରୁ ପ୍ର ଭୁ ଏହି ବିଷୟଗୁଡ଼ିକରୁ ନିଜ ହସ୍ତ ହଟାଇଦେଇଛନ୍ତି ଏବଂ ଅଧିକ ବୁଝାମଣା ପ୍ର କାଶିତ ହୋଇଛି। ଆମେ ପ୍ର କାଶିତ

ବାକ୍ୟ ର ଦଶମ ଅଧ ାୟରୁ ଆରମ୍ଭ କରିବୁ, ପରେ ସେହି ଅଧ ାୟ ଉପରେ ସିଷ୍ଟ ର ୱାଇଟଙ୍କ ବ୍ୟ ାଖ୍ୟ ାକୁ ବିଚାର କରିବୁ। ଏହା କରିବା ପୂର୍ବରୁ, ସାତଟି ବଜ୍ର ଧ୍ୱ ନିର ବିଚାର ସହ ସମ୍ପ ର୍କହୀନ ଦୁଇଟି ବିଷୟକୁ ଆମେ ଚିହ୍ନ ଟ କରିବା ଆବଶ୍ୟ କ।

ପ୍ରଥମ ବିଷୟ ଏହା ଯେ, ବର୍ତ୍ତମାନ ଖୋଲିଦିଆଯାଇଥିବା ସାତ ଗର୍ଜନର ସତ୍ୟର ପରିଚୟ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରିବା ପାଇଁ, ସାତ ଗର୍ଜନ ଯାହାକି ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ ତାହାର ସମଗ୍ର ଅର୍ଥକୁ ଯଥାସ୍ଥାନେ ସ୍ଥାପିତ କରିବା ନିମନ୍ତେ ସତ୍ୟର ଅନେକ ଧାରା ଆବଶ୍ୟକ ହୁଏ। ଏଠାରେ, ମୁଁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରେ, ସନ୍ତମାନଙ୍କର ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଅଛି। ଏହା ସହିତ ସମ୍ବନ୍ଧିତ ଦ୍ୱିତୀୟ ବିଷୟ ହେଉଛି, ଏହି ପ୍ରବନ୍ଧମାନଙ୍କର ଶ୍ରବ୍ୟ ପ୍ରସ୍ତୁତି ତିଆରି କରୁଥିବା କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମରେ ସେ ଯେତେ ସମୟ ପଢ଼ିବା ଏବଂ କହିବା ପାରେ, ତାହାର ଏକ ସୀମା ଅଛି। ପ୍ରତ୍ୟେକ ପ୍ରବନ୍ଧକୁ ସେହି ସମୟସୀମା ମଧ୍ୟରେ ମେଳ ଖାଇବାକୁ ହେବ। ଏହି ଅଧ୍ୟୟନର ଆରମ୍ଭରୁ ମୁଁ ଆପଣଙ୍କୁ ଜଣାଇ ଦେଉଛି ଯେ, ସାତ ଗର୍ଜନ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ ସତ୍ୟକୁ ସ୍ଥାପିତ କରିବା ପାଇଁ କିଛି ପ୍ରବନ୍ଧ ଆବଶ୍ୟକ ହେବ। ଏବେ ଦଶମ ଅଧ୍ୟାୟକୁ।

> ତାପରେ ମୁଁ ଆଉ ଜଣେ ପରାକ୍ରମୀ ଦୂତଙ୍କୁ ସ୍ୱର୍ଗରୁ ଅବତରଣ କରୁଥିବା ଦେଖିଲି; ସେ ମେଘରେ ଆବୃତ ଥିଲେ; ତାଙ୍କ ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ଏକ ଇନ୍ଦ୍ରଧନୁ ଥିଲା, ତାଙ୍କ ମୁହଁ ସୂର୍ଯ୍ୟ ସଦୃଶ ଥିଲା, ଏବଂ ତାଙ୍କ ପାଦଦ୍ୱୟ ଅଗ୍ନିସ୍ତମ୍ଭ ସଦୃଶ ଥିଲା। ତାଙ୍କ ହାତରେ ଏକ ଛୋଟ ପୁସ୍ତକ ଖୋଲା ଥିଲା; ସେ ନିଜ ଦକ୍ଷିଣ ପାଦ ସମୁଦ୍ର ଉପରେ ଏବଂ ବାମ ପାଦ ପୃଥିବୀ ଉପରେ ରଖିଲେ, ଏବଂ ସିଂହ ଯେପରି ଗର୍ଜନ କରେ ସେପରି ଉଚ୍ଚ ସ୍ୱରରେ ଡାକିଲେ; ଏବଂ ସେ ଡାକିବା ପରେ ସାତ ଗର୍ଜନ ନିଜନିଜ ସ୍ୱର ଉଚ୍ଚାରଣ କଲା। ସାତ ଗର୍ଜନ ନିଜନିଜ ସ୍ୱର ଉଚ୍ଚାରଣ କରିସାରିଲାପରେ ମୁଁ ଲେଖିବାକୁ ଉଦ୍ୟତ ହେଲି; କିନ୍ତୁ ମୁଁ ସ୍ୱର୍ଗରୁ ଏକ ସ୍ୱର ଶୁଣିଲି, ଯାହା ମୋତେ କହିଲା, "ସାତ ଗର୍ଜନ ଯାହା ଉଚ୍ଚାରଣ କରିଛି, ତାହାକୁ ମୁଦ୍ରାଙ୍କିତ କର, ଏବଂ ତାହା ଲେଖିବୁ ନାହିଁ।" ତାପରେ ମୁଁ ଯେଉଁ ଦୂତଙ୍କୁ ସମୁଦ୍ର ଓ ପୃଥିବୀ ଉପରେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ଦେଖିଥିଲି, ସେ ସ୍ୱର୍ଗ ପ୍ରତି ନିଜ ହାତ ଉଠାଇଲେ, ଏବଂ ଯିଏ ଯୁଗାନୁଯୁଗ ଜୀବନ୍ତ, ଯିଏ ସ୍ୱର୍ଗ ଓ ସେଥିରେ ଥିବା ସମସ୍ତ ବସ୍ତୁ, ପୃଥିବୀ ଓ ସେଥିରେ ଥିବା ସମସ୍ତ ବସ୍ତୁ, ଏବଂ ସମୁଦ୍ର ଓ ସେଥିରେ ଥିବା ସମସ୍ତ ବସ୍ତୁ ସୃଷ୍ଟି କରିଛନ୍ତି, ତାଙ୍କ ନାମରେ ଶପଥ କରି କହିଲେ ଯେ, ଆଉ ବିଳମ୍ବ ରହିବ ନାହିଁ; କିନ୍ତୁ ସପ୍ତମ ଦୂତଙ୍କ ସ୍ୱରର ଦିନଗୁଡ଼ିକରେ, ସେ ଯେତେବେଳେ ତୂରୀ ବାଜାଇବା ଆରମ୍ଭ କରିବେ, ସେତେବେଳେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ନିଗୂଢ଼ ରହସ୍ୟ ସମାପ୍ତ ହେବ, ଯେପରି ସେ ନିଜ ଦାସ ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବକ୍ତାମାନଙ୍କୁ ଘୋଷଣା କରିଥିଲେ। ପୁନର୍ବାର ମୁଁ ସ୍ୱର୍ଗରୁ ଯେ ସ୍ୱର ଶୁଣିଥିଲି, ସେହି ସ୍ୱର ମୋ ସହ କହିଲା, "ଯାଅ, ସମୁଦ୍ର ଓ ପୃଥିବୀ ଉପରେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ଦୂତଙ୍କ ହାତରେ ଯେ ଖୋଲା ଛୋଟ ପୁସ୍ତକ ଅଛି, ତାହା ନିଅ।" ତେଣୁ ମୁଁ ସେହି ଦୂତଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଇ ତାଙ୍କୁ କହିଲି, "ମୋତେ ସେହି ଛୋଟ ପୁସ୍ତକଟି ଦିଅ।" ସେ ମୋତେ କହିଲେ, "ଏହା ନିଅ ଏବଂ ଖାଇଦିଅ; ଏହା ତୁମ ପେଟକୁ ତିକ୍ତ କରିଦେବ, କିନ୍ତୁ ତୁମ ମୁଖରେ ଏହା ମଧୁ ପରି ମିଠା ହେବ।" ତେବେ ମୁଁ ଦୂତଙ୍କ ହାତରୁ ସେହି ଛୋଟ ପୁସ୍ତକଟି ନେଇ ଖାଇଦେଲି; ଏବଂ ମୋ ମୁଖରେ ଏହା ମଧୁ ପରି ମିଠା ଥିଲା; କିନ୍ତୁ ଯେବେ ମୁଁ ଏହାକୁ ଖାଇସାରିଲି, ମୋ ପେଟ ତିକ୍ତ ହୋଇଗଲା। ତାପରେ ସେ ମୋତେ କହିଲେ, "ତୁମକୁ ଅନେକ ଜାତି, ଜନସମୂହ, ଭାଷା ଓ ରାଜାମାନଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ପୁନର୍ବାର ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀ କରିବାକୁ ହେବ।" ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ 10:1–11।

ଦଶମ ଅଧ୍ୟାୟ ବିଷୟରେ ମନ୍ତବ୍ୟ କରି, ସିଷ୍ଟର ହ୍ୱାଇଟ୍ କହିଛନ୍ତି:

> "ଯିଏ ପ୍ରବଳ ଦୂତ ଯୋହନଙ୍କୁ ଶିକ୍ଷା ଦେଇଥିଲେ, ସେ ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଠାରୁ କମ୍ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱ ନୁହେଁ। ସମୁଦ୍ର ଉପରେ ତାଙ୍କର ଦାହିଣ ପାଦ ଏବଂ ଶୁଷ୍କ ଭୂମି ଉପରେ ତାଙ୍କର ବାମ ପାଦ ରଖିବା ଦେଖାଏ ଯେ, ଶୟତାନ ସହିତ ମହା ସଂଘର୍ଷର ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟାୟଗୁଡ଼ିକରେ ସେ କେଉଁ ଭୂମିକା ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି। ଏହି ଅବସ୍ଥାନ ସମଗ୍ର ପୃଥିବୀ ଉପରେ ତାଙ୍କର ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଶକ୍ତି ଏବଂ ଅଧିକାରକୁ ସୂଚିତ କରେ। ଯୁଗେ ଯୁଗେ ଏହି ସଂଘର୍ଷ ଅଧିକ ପ୍ରବଳ ଏବଂ ଅଧିକ ଦୃଢ଼ ହୋଇଆସିଛି, ଏବଂ ଶେଷ ଦୃଶ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏହା ଏଭଳି ଚାଲିଥିବ, ଯେତେବେଳେ ଅନ୍ଧକାରର ଶକ୍ତିଗୁଡ଼ିକର ପ୍ରବଳ କୌଶଳମୟ କାର୍ଯ୍ୟ ସେମାନଙ୍କର ଶିଖରରେ ପହଞ୍ଚିବ। ଶୟତାନ, ଦୁଷ୍ଟ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ସହିତ ଏକତ୍ରିତ ହୋଇ, ସମଗ୍ର ଜଗତକୁ ଏବଂ ସେହି ମଣ୍ଡଳୀମାନଙ୍କୁ ପ୍ରତାରିତ କରିବ, ଯେମାନେ ସତ୍ୟର ପ୍ରେମକୁ ଗ୍ରହଣ କରନ୍ତି ନାହିଁ। କିନ୍ତୁ ସେହି ପ୍ରବଳ ଦୂତ ମନୋଯୋଗ ଦାବି କରନ୍ତି। ସେ ଉଚ୍ଚ ସ୍ୱରରେ ଡାକନ୍ତି। ଯେମାନେ ସତ୍ୟର ବିରୋଧ କରିବା ପାଇଁ ଶୟତାନ ସହିତ ଏକତ୍ରିତ ହୋଇଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କୁ ସେ ନିଜ ସ୍ୱରର ଶକ୍ତି ଓ ଅଧିକାର ପ୍ରଦର୍ଶନ କରିବେ।"

> “ଏହି ସାତଟି ମେଘଗର୍ଜନ ନିଜ ନିଜ ସ୍ୱର ଉଚ୍ଚାରଣ କରିସାରିବା ପରେ, ଛୋଟ ପୁସ୍ତକ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଯୋହନଙ୍କ ପାଖକୁ ଦାନିଏଲଙ୍କ ନିକଟକୁ ଯେପରି ଆଜ୍ଞା ଆସିଥିଲା, ସେପରି ଏହି ଆଦେଶ ଆସେ: ‘ସାତଟି ମେଘଗର୍ଜନ ଯାହା ଉଚ୍ଚାରଣ କରିଛି, ସେସବୁକୁ ମୁଦ୍ରାଙ୍କିତ କର।’ ଏହିସବୁ ଭବିଷ୍ୟତ ଘଟଣାସମୂହ ସହିତ ସମ୍ବନ୍ଧିତ, ଯାହା ସମୟକ୍ରମେ ପ୍ରକାଶିତ ହେବ। ଦିନମାନଙ୍କ ଶେଷରେ ଦାନିଏଲ ନିଜ ଭାଗରେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ହେବେ। ଯୋହନ ଛୋଟ ପୁସ୍ତକଟିକୁ ଅମୁଦ୍ରାଙ୍କିତ ଅବସ୍ଥାରେ ଦେଖନ୍ତି। ତାହାପରେ ଦାନିଏଲଙ୍କ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମାନଙ୍କର ସଠିକ ସ୍ଥାନ ପ୍ରଥମ, ଦ୍ୱିତୀୟ ଏବଂ ତୃତୀୟ ଦୂତମାନଙ୍କର ସେହି ସନ୍ଦେଶଗୁଡ଼ିକରେ ହୁଏ, ଯେଉଁଗୁଡ଼ିକୁ ସମଗ୍ର ଜଗତକୁ ଦିଆଯିବାକୁ ଥିଲା। ଛୋଟ ପୁସ୍ତକର ଅମୁଦ୍ରାଙ୍କନ ସମୟ-ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ସନ୍ଦେଶ ଥିଲା।”
>
> “ଦାନିଏଲ ଓ ପ୍ରକାଶିତବାକ୍ୟ ପୁସ୍ତକ ଏକ। ଏକ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀ, ଅନ୍ୟଟି ପ୍ରକାଶନ; ଏକ ମୁଦ୍ରାଙ୍କିତ ପୁସ୍ତକ, ଅନ୍ୟଟି ଖୋଲାଯାଇଥିବା ପୁସ୍ତକ। ଯୋହନ ସେହି ଗୁପ୍ତ ବିଷୟଗୁଡ଼ିକ ଶୁଣିଥିଲେ, ଯାହା ମେଘଗର୍ଜନଗୁଡ଼ିକ ଉଚ୍ଚାରଣ କରିଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ସେଗୁଡ଼ିକ ଲେଖିବାକୁ ତାଙ୍କୁ ଆଜ୍ଞା ଦିଆଯାଇନଥିଲା।”
>
> “ଯୋହନଙ୍କୁ ଯେ ବିଶେଷ ଆଲୋକ ଦିଆଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଯାହା ସାତଟି ଗର୍ଜନରେ ପ୍ରକାଶ ପାଇଥିଲା, ସେହିଟି ପ୍ରଥମ ଓ ଦ୍ୱିତୀୟ ଦୂତଙ୍କର ସନ୍ଦେଶମାନଙ୍କ ଅଧୀନରେ ଘଟିବାକୁ ଥିବା ଘଟଣାମାନଙ୍କର ଏକ ଚିତ୍ରଣ ଥିଲା। ଲୋକମାନେ ଏହି ବିଷୟଗୁଡ଼ିକ ଜାଣିବା ସର୍ବୋତ୍ତମ ନ ଥିଲା, କାରଣ ତାଙ୍କର ବିଶ୍ୱାସ ନିଶ୍ଚୟଭାବେ ପରୀକ୍ଷିତ ହେବାକୁ ଥିଲା। ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବ୍ୟବସ୍ଥାନୁସାରେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ଏବଂ ଉନ୍ନତ ସତ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ଘୋଷିତ ହେବାକୁ ଥିଲା। ପ୍ରଥମ ଓ ଦ୍ୱିତୀୟ ଦୂତଙ୍କର ସନ୍ଦେଶମାନଙ୍କୁ ଘୋଷଣା କରାଯିବାକୁ ଥିଲା, କିନ୍ତୁ ଏହି ସନ୍ଦେଶମାନେ ନିଜ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ କାର୍ଯ୍ୟ ସମାପ୍ତ ନ କରିପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆଉ କୌଣସି ଅଧିକ ଆଲୋକ ପ୍ରକାଶ କରାଯିବାକୁ ନ ଥିଲା। ଏହାକୁ ସମୁଦ୍ର ଉପରେ ଗୋଟିଏ ପାଦ ରଖି ଦଣ୍ଡାୟମାନ ଥିବା ଦୂତଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉପସ୍ଥାପିତ କରାଯାଇଛି, ଯିଏ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଗମ୍ଭୀର ଶପଥ ସହିତ ଘୋଷଣା କରୁଛନ୍ତି ଯେ ସମୟ ଆଉ ରହିବ ନାହିଁ।” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 971.

୧୮୪୦ ମସିହା ଆଗଷ୍ଟ ୧୧ ତାରିଖରେ ଯିଏ “ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଦୂତ” ଅବତରଣ କଲେ, ସେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଥିଲେ; ଏବଂ ତାଙ୍କ ହାତରେ ଏକ ସନ୍ଦେଶ ଥିଲା, ଯାହା ଯୋହନଙ୍କୁ ଖାଇବାକୁ କୁହାଯାଇଥିଲା। ଯୋହନ ଯାହା ଖାଇଲେ, ତାହା ଏକ ସନ୍ଦେଶ ଥିଲା; କିନ୍ତୁ ସେହି ସନ୍ଦେଶଟି ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବେ ଏମିତି ଥିଲା, ଯାହାକି ଜଗତ ପାଇଁ ନୁହେଁ, ବରଂ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଲୋକମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ନେଇଯିବାକୁ ଥିଲା। ଏହି ଅନୁଚ୍ଛେଦରେ ଲକ୍ଷ୍ୟିତ ଶ୍ରୋତା କିଏ, ତାହା ଚିହ୍ନଟ କରିବା ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ; କାରଣ, ଯଦ୍ୟପି ୧୮୪୦ ମସିହା ଆଗଷ୍ଟ ୧୧ ତାରିଖରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଅବତରଣ ପ୍ରଥମ ଦୂତର ସନ୍ଦେଶକୁ ଶକ୍ତିଦାନ କଲା, ଏବଂ ଏହିପରି ଭାବେ ପ୍ରଥମ ଦୂତର ସନ୍ଦେଶ କେବେ ସମସ୍ତ ଜଗତକୁ ପ୍ରକାଶିତ ହେବ, ତାହା ସୂଚିତ କଲା, ତଥାପି ଯୋହନ ଯାହା ଖାଇବାକୁ ଥିବା ସେହି ଛୋଟ ପୁସ୍ତକଟି ଏହାକୁ ଚିହ୍ନଟ କରୁଛି ଯେ, କେବେ ପ୍ରୋଟେଷ୍ଟାଣ୍ଟ ଧର୍ମ ପ୍ରୋଟେଷ୍ଟାଣ୍ଟତ୍ୱର ଚାଦରକୁ ମିଲରାଇଟମାନଙ୍କ ହସ୍ତେ ସମର୍ପଣ କଲା। ଯେତେବେଳେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ସେହି ଛୋଟ ପୁସ୍ତକଟି ସହ ଅବତରଣ କଲେ, ସେତେବେଳେ ସେ ଅରଣ୍ୟରୁ ଆସିଥିବା ଚର୍ଚ୍ଚ ସହିତ ନିଜର ନିୟମ-ସମ୍ବନ୍ଧକୁ ସମାପ୍ତ କରୁଥିଲେ, ଏବଂ ସେହି ସମୟରେ ମିଲରାଇଟ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ନିଜର ନୂତନ ନିର୍ବାଚିତ ନିୟମ-ଜନ ଭାବେ ଚିହ୍ନିତ କରୁଥିଲେ। ମିଲରାଇଟମାନେ ଏମିତି ଏକ ଜନସମୁଦାୟ ଥିଲେ, ଯେମାନେ ପୂର୍ବରୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଜନ ନଥିଲେ। ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବକ୍ତାମାନେ କେବେ ମଧ୍ୟ ପରସ୍ପର ବିରୋଧ କରନ୍ତି ନାହିଁ।

> ତା’ପରେ ସେ ମୋତେ କହିଲେ, ହେ ମନୁଷ୍ୟ ପୁତ୍ର, ନିଜ ପାଦ ଉପରେ ଠିଆ ହେଅ, ଆଉ ମୁଁ ତୋତେ କହିବି। ସେ ମୋତେ କହୁଥିବାବେଳେ ଆତ୍ମା ମୋର ଭିତରକୁ ପ୍ରବେଶ କଲେ ଏବଂ ମୋତେ ମୋର ପାଦ ଉପରେ ଠିଆ କରିଦେଲେ, ତେଣୁ ଯେ ଯିଏ ମୋତେ କହୁଥିଲେ, ମୁଁ ତାଙ୍କର କଥା ଶୁଣିଲି। ଆଉ ସେ ମୋତେ କହିଲେ, ହେ ମନୁଷ୍ୟ ପୁତ୍ର, ମୁଁ ତୋତେ ଇସ୍ରାଏଲ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପାଖକୁ, ସେହି ବିଦ୍ରୋହୀ ଜାତି ପାଖକୁ ପଠାଉଛି, ଯେମାନେ ମୋ ବିରୁଦ୍ଧରେ ବିଦ୍ରୋହ କରିଅଛନ୍ତି; ସେମାନେ ଓ ସେମାନଙ୍କ ପିତୃପୁରୁଷମାନେ ଆଜି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୋ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଅପରାଧ କରିଆସିଛନ୍ତି। କାରଣ ସେମାନେ ନିର୍ଲଜ୍ଜ ସନ୍ତାନ ଓ କଠୋରହୃଦୟ। ମୁଁ ନିଶ୍ଚୟ ତୋତେ ସେମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ପଠାଉଛି; ଆଉ ତୁ ସେମାନଙ୍କୁ କହିବୁ, ପ୍ରଭୁ ପରମେଶ୍ୱର ଏହିପରି କହନ୍ତି। ସେମାନେ ଶୁଣନ୍ତୁ କିମ୍ବା ନ ଶୁଣନ୍ତୁ, (କାରଣ ସେମାନେ ଏକ ବିଦ୍ରୋହୀ ଗୃହ,) ତଥାପି ସେମାନେ ଜାଣିବେ ଯେ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଜଣେ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବକ୍ତା ଥିଲେ। ଆଉ ତୁ, ହେ ମନୁଷ୍ୟ ପୁତ୍ର, ସେମାନଙ୍କୁ ଭୟ କରିନଅ, ସେମାନଙ୍କ କଥାକୁ ମଧ୍ୟ ଭୟ କରିନଅ, ଯଦିଓ ତୋତେ ଘେରି କାଣ୍ଟା ଓ ଶୂଳ ରହିଛି, ଏବଂ ତୁ ବିଛାମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବାସ କରୁଛୁ; ସେମାନଙ୍କ କଥାକୁ ଭୟ

> କରିନଅ, ସେମାନଙ୍କ ମୁହଁଦେଖାରେ ଉତ୍କଣ୍ଠିତ ହେଅନି, ଯଦିଓ ସେମାନେ ଏକ ବିଦ୍ରୋହୀ ଗୃହ। ଆଉ ତୁ ସେମାନଙ୍କୁ ମୋର କଥା କହିବୁ, ସେମାନେ ଶୁଣନ୍ତୁ କିମ୍ବା ନ ଶୁଣନ୍ତୁ; କାରଣ ସେମାନେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ବିଦ୍ରୋହୀ। କିନ୍ତୁ ତୁ, ହେ ମନୁଷ୍ୟ ପୁତ୍ର, ମୁଁ ତୋତେ ଯାହା କହେ, ତାହା ଶୁଣ; ସେହି ବିଦ୍ରୋହୀ ଗୃହ ପରି ତୁ ବିଦ୍ରୋହୀ ହେଅନି; ନିଜ ମୁଖ ଖୋଲ ଏବଂ ମୁଁ ତୋତେ ଯାହା ଦିଏ, ତାହା ଖା। ଆଉ ମୁଁ ଚାହିଁଦେଖିଲି, ଦେଖ, ଗୋଟିଏ ହାତ ମୋ ପାଖକୁ ବଢ଼ାଯାଇଥିଲା; ଆଉ ଦେଖ, ସେଥିରେ ଗୋଟିଏ ପୁସ୍ତକର ପତ୍ର ଗୁଚ୍ଛ ଥିଲା; ଆଉ ସେ ତାହାକୁ ମୋ ସମ୍ମୁଖରେ ପ୍ରସାରିତ କଲେ; ଏବଂ ତାହାର ଭିତରେ ଓ ବାହାରେ ଲେଖାଯାଇଥିଲା; ଏବଂ ସେଥିରେ ବିଳାପ, ଶୋକ ଓ ହାୟ ଲେଖାଯାଇଥିଲା। ତା'ପରେ ସେ ମୋତେ କହିଲେ, ହେ ମନୁଷ୍ୟ ପୁତ୍ର, ତୁ ଯାହା ପାଉଛୁ, ତାହା ଖା; ଏହି ପତ୍ର ଗୁଚ୍ଛ ଖା, ଏବଂ ଯାଇ ଇସ୍ରାଏଲର ଗୃହକୁ କହ। ତେଣୁ ମୁଁ ମୋର ମୁଖ ଖୋଲିଲି, ଆଉ ସେ ମୋତେ ସେହି ପତ୍ର ଗୁଚ୍ଛ ଖୁଆଇଲେ। ଏବଂ ସେ ମୋତେ କହିଲେ, ହେ ମନୁଷ୍ୟ ପୁତ୍ର, ତୋର ପେଟକୁ ଏହା ଖୁଆ, ଏବଂ ମୁଁ ତୋତେ ଯେଉଁ ପତ୍ର ଗୁଚ୍ଛ ଦେଉଛି, ତାହାରେ ତୋର ଅନ୍ତରକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ କର। ତେବେ ମୁଁ ତାହା ଖାଇଲି; ଏବଂ ସେହିଟା ମୋର ମୁଖରେ ମଧୁପରି ମିଠା ଲାଗିଲା। ଆଉ ସେ ମୋତେ କହିଲେ, ହେ ମନୁଷ୍ୟ ପୁତ୍ର, ଯା, ଇସ୍ରାଏଲର ଗୃହ ପାଖକୁ ଯା, ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ ମୋର କଥା କହ। କାରଣ ତୁ ଅଜଣା ଭାଷା ଓ କଠିନ ବାଣୀ ଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ପଠାଯାଇନାହୁଁ, କିନ୍ତୁ ଇସ୍ରାଏଲର ଗୃହ ପାଖକୁ; ଅନେକ ଅଜଣା ଭାଷା ଓ କଠିନ ବାଣୀ ଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ନୁହେଁ, ଯାହାଙ୍କ କଥା ତୁ ବୁଝିପାରିବୁ ନାହିଁ। ନିଶ୍ଚୟ, ଯଦି ମୁଁ ତୋତେ ସେମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ପଠାଇଥାନ୍ତି, ସେମାନେ ତୋର କଥା ଶୁଣିଥାନ୍ତେ। କିନ୍ତୁ ଇସ୍ରାଏଲର ଗୃହ ତୋର କଥା ଶୁଣିବେ ନାହିଁ; କାରଣ ସେମାନେ ମୋର କଥା ଶୁଣିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରିବେ ନାହିଁ; କାରଣ ସମସ୍ତ ଇସ୍ରାଏଲର ଗୃହ ନିର୍ଲଜ୍ଜ ଓ କଠୋରହୃଦୟ। ଦେଖ, ମୁଁ ସେମାନଙ୍କ ମୁହଁ ବିରୁଦ୍ଧରେ ତୋର ମୁହଁକୁ ଦୃଢ଼ କରିଛି, ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ କପାଳ ବିରୁଦ୍ଧରେ ତୋର କପାଳକୁ ଦୃଢ଼ କରିଛି। ଚକମକ ପାଥରଠାରୁ ମଧ୍ୟ କଠିନ ହୀରା ପରି ମୁଁ ତୋର କପାଳକୁ କରିଛି; ସେମାନଙ୍କୁ ଭୟ କରିନଅ, ସେମାନଙ୍କ ମୁହଁଦେଖାରେ ଉତ୍କଣ୍ଠିତ ହେଅନି, ଯଦିଓ ସେମାନେ ଏକ ବିଦ୍ରୋହୀ ଗୃହ। ତା'ପରେ ସେ ମୋତେ କହିଲେ, ହେ ମନୁଷ୍ୟ ପୁତ୍ର, ମୁଁ ତୋତେ ଯେ ସମସ୍ତ କଥା କହିବି, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ତୋର ହୃଦୟରେ ଗ୍ରହଣ କର, ଏବଂ ତୋର କାନଦ୍ୱାରା ଶୁଣ। ଯିହିଜେକ୍ଷଲ 2:1–3:10.

ଯେତେବେଳେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ସେହି ଛୋଟ ପୁସ୍ତକଟି ସହିତ ଅବତରଣ କଲେ, ଯାହାକୁ ଯୋହନ ନେଇ ଭକ୍ଷଣ କଲେ, ତାହା ତାଙ୍କ "ମୁଖରେ ମଧୁପରି ମିଠା" ଥିଲା। ପ୍ରକାଶକ ଯୋହନ ଏବଂ ଯିହିଜ୍କେଲ—ଉଭୟେ—ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ "ହସ୍ତ"ରୁ ଏକ ସନ୍ଦେଶ ଗ୍ରହଣ କରନ୍ତି। ଯିହିଜ୍କେଲ, ଏବଂ ଏହିପରି ଯୋହନଙ୍କ ପାଖରେ ମଧ୍ୟ, "ଇସ୍ରାଏଲର ଗୃହ"ଙ୍କୁ ଦେବା ପାଇଁ ଏକ ସନ୍ଦେଶ ଥିଲା, ଇସ୍ରାଏଲର ବାହାରେ ଥିବାମାନଙ୍କୁ ନୁହେଁ। ଯଦି ଇସ୍ରାଏଲର ବାହାରେ ଥିବାମାନେ ଏହି ସନ୍ଦେଶ ଶୁଣିଥାନ୍ତେ, ସେମାନେ ତାହାକୁ ଗ୍ରହଣ କରିଥାନ୍ତେ, କିନ୍ତୁ ଇସ୍ରାଏଲ ନୁହେଁ, କାରଣ ଇସ୍ରାଏଲର "ସମଗ୍ର ଗୃହ" "ଅବିନୀତ ଓ କଠୋରହୃଦୟ" ଅଟନ୍ତି। ଇସ୍ରାଏଲର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୃହ ("ସମଗ୍ର ଗୃହ") ସର୍ବଥା ବିଦ୍ରୋହୀ ଥିଲା। 1840 ମସିହାରେ ଇସ୍ରାଏଲକୁ ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟର ଦଶମ ଅଧ୍ୟାୟରେ ଅରଣ୍ୟରେ ଥିବା ମଣ୍ଡଳୀ ଭାବେ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରାଯାଇଥିଲା। ସେମାନେ ନିଜମାନଙ୍କର ପରୀକ୍ଷାକାଳର ପାତ୍ରକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିଥିଲେ।

ଯଦ୍ୟପି ଏହି ସନ୍ଦେଶ ଇସ୍ରାଏଲ ଦ୍ୱାରା ଶୁଣାଯିବ ନଥିଲା, ତଥାପି ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବକ୍ତାଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ଛୋଟ ପୁସ୍ତକର ସନ୍ଦେଶ ନେଇଯିବାକୁ ଆଜ୍ଞା ଦିଆଯାଇଥିଲା, ଯେପରି ସେମାନେ ପ୍ରଥମ ଦୂତର ଆଲୋକକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରିଥିବା ପାଇଁ ଦାୟୀ ଠାରୁଥାନ୍ତି। ବିଚାରର ପୁସ୍ତକମାନଙ୍କରେ, ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଥିବା "ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବକ୍ତା"ଙ୍କର ସନ୍ଦେଶକୁ ଶୁଣିବାକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରିଥିବା ପାଇଁ ସେମାନଙ୍କୁ ଦାୟୀ ଠାରୁଆଯିବାକୁ ଥିଲା। ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବକ୍ତାଙ୍କୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରିବା ଅର୍ଥ, ସେହି ସନ୍ଦେଶକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରିବା, ଯାହା ଦୂତ ଗାବ୍ରିଏଲଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବକ୍ତାଙ୍କୁ ଦିଆଯାଇଥିଲା; ଗାବ୍ରିଏଲ ସ୍ୱୟଂ ସେହି ସନ୍ଦେଶକୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କଠାରୁ ପାଇଥିଲେ, ଏବଂ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ତାହା ପିତାଙ୍କଠାରୁ ପାଇଥିଲେ। ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଯେତେବେଳେ ନିଜ ହାତରେ ଛୋଟ ପୁସ୍ତକର ସନ୍ଦେଶ ନେଇ ଅବତରିତ ହେଲେ, ସେଥି ତାଙ୍କର ବାପ୍ତିସ୍ମ ସମୟରେ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାଙ୍କ ଅବତରଣ ସହ ସମାନାନ୍ତର ଥିଲା। ଏହା ଜ୍ୱଳନ୍ତ ଝାଡ଼ିର ନିକଟରେ ମୋଶାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପୂର୍ବଚ୍ଛାୟିତ କରାଯାଇଥିଲା, ଏବଂ ସଂଶୋଧନମୂଳକ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆନ୍ଦୋଳନରେ ବିଦ୍ୟମାନ ସେହି ଏକେଇ ପଥଚିହ୍ନ ଥିଲା।

> "ପୃଥିବୀରେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ ପ୍ରତ୍ୟେକ ମହାନ ସୁଧାରଣା କିମ୍ବା ଧାର୍ମିକ ଆନ୍ଦୋଳନରେ ଯୁଗେ ଯୁଗେ ଏକ ଚମତ୍କାର ସାଦୃଶ୍ୟ ପ୍ରଦର୍ଶନ କରେ। ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ସହ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବ୍ୟବହାରର ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ସଦା ସମାନ ରହେ। ବର୍ତ୍ତମାନର ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଆନ୍ଦୋଳନମାନଙ୍କର ପୂର୍ବକାଳୀନ ଆନ୍ଦୋଳନମାନଙ୍କ ସହ ସମାନାନ୍ତର ଅଛି, ଏବଂ ପୂର୍ବ

ଯୁଗଗୁଡ଼ିକରେ କଲିସିଆର ଅନୁଭବ ଆମ ନିଜ ସମୟ ପାଇଁ ମହାନ ମୂଲ୍ୟ ବାନ ଶିକ୍ଷ । ବହନ କରେ।" The Great Controversy, 343.

1840 ମସିହା ଅଗଷ୍ଟ 11 ତାରିଖରେ ଓଟୋମାନ ପ୍ରାଧାନ୍ୟର ପତନ, (ଯାହା ସେହି ସମୟ, ଯେତେବେଳେ ଯୋହନ ଓ ଯିହିଜ୍କେଲ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ "ହସ୍ତ"ରେ ଥିବା ଛୋଟ ପୁସ୍ତକଟି ଭକ୍ଷଣ କଲେ,) 1798 ମସିହାରେ "ଶେଷ କାଳ"ରେ "ପହଞ୍ଚିଥିବା" ପ୍ରଥମ ଦୂତର ବାର୍ତ୍ତାର "ଶକ୍ତିପ୍ରଦାନ"କୁ ଚିହ୍ନିତ କରେ। ଏହା ମିଲେରୀମାନଙ୍କର ପ୍ରମୁଖ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀମୂଳକ ନିୟମର ନିଶ୍ଚିତକରଣ ଦ୍ୱାରା "ଶକ୍ତିପ୍ରାପ୍ତ" ହୋଇଥିଲା; ଅର୍ଥାତ୍, ଏକ ଦିନ ପାଇଁ ଏକ ବର୍ଷର ସିଦ୍ଧାନ୍ତ। ପରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ମିଲେରୀ ମନ୍ଦିରର ଭିତ୍ତିସ୍ତମ୍ଭ ନିର୍ମାଣ କରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲେ, ଯେପରି ସେ ନିଜ ବପ୍ତିସ୍ମ ସମୟରେ କରିଥିଲେ।

"ନଥାନାଏଲଙ୍କର ଦ୍ୱିଧାଗ୍ରସ୍ତ ବିଶ୍ୱାସ ଏବେ ସୁଦୃଢ଼ ହେଲା, ଏବଂ ସେ ଉତ୍ତର ଦେଇ କହିଲେ, 'ରବ୍ବୀ, ଆପଣ ହେଉଛନ୍ତି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପୁତ୍ର; ଆପଣ ହେଉଛନ୍ତି ଇସ୍ରାଏଲର ରାଜା।' ଯୀଶୁ ଉତ୍ତର ଦେଇ ତାହାଙ୍କୁ କହିଲେ, 'ମୁଁ ତୁମକୁ କହିଥିଲି ଯେ, ମୁଁ ତୁମକୁ ଡୁମ୍ବୁର ଗଛ ତଳେ ଦେଖିଥିଲି, ଏହି କାରଣରେ କି ତୁମେ ବିଶ୍ୱାସ କରୁଛ? ଏହାଠାରୁ ମଧ୍ୟ ବଡ଼ ବଡ଼ କାର୍ଯ୍ୟ ତୁମେ ଦେଖିବ।' ପୁନର୍ବାର ସେ ତାହାଙ୍କୁ କହିଲେ, 'ସତ୍ୟ, ସତ୍ୟ, ମୁଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ କହୁଛି, ଏପରେ ତୁମେ ସ୍ୱର୍ଗ ଉନ୍ମୁକ୍ତ ହୋଇଥିବା ଏବଂ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଦୂତମାନେ ମନୁଷ୍ୟପୁତ୍ରଙ୍କ ଉପରେ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱଗାମୀ ଓ ଅବରୋହଣ କରୁଥିବା ଦେଖିବ।'"

"ଏହି ପ୍ରଥମ କେତେକ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ପ୍ରୟାସ ଦ୍ୱାରା ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ମଣ୍ଡଳୀର ଭିତ୍ତି ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହେଉଥିଲା। ପ୍ରଥମେ ଯୋହନ ତାଙ୍କର ଦୁଇଜଣ ଶିଷ୍ୟଙ୍କୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ନିକଟକୁ ପରିଚାଳିତ କଲେ। ପରେ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଜଣେ ଜଣେ ଭାଇକୁ ଖୋଜି ପାଇ, ତାଙ୍କୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ନିକଟକୁ ଆଣିଲେ। ତାପରେ ସେ ଫିଲିପଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ଅନୁସରଣ କରିବାକୁ ଡାକିଲେ, ଏବଂ ସେ ନଥାନିଏଲଙ୍କୁ ଖୋଜିବାକୁ ଯାଇଲେ।" Spirit of Prophecy, volume 2, 66.

ଯେତେବେଳେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ 1840 ମସିହା ଅଗଷ୍ଟ 11 ତାରିଖରେ ତାଙ୍କ ହସ୍ତରେ ଛୋଟ ପୁସ୍ତକଟି ଖୋଲା ଅବସ୍ଥାରେ ଅବତରଣ କଲେ, ସେହି ଘଟଣା ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ପୃଥିବୀୟ ଇତିହାସର ସଂଶୋଧନ ଆନ୍ଦୋଳନରେ ପୂର୍ବରୁ ରୂପକରୂପେ ପ୍ରଦର୍ଶିତ ହୋଇଥିଲା, କାରଣ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସଂଶୋଧନ ଆନ୍ଦୋଳନ ସମାନ ପଥଚିହ୍ନଗୁଡ଼ିକୁ ଧାରଣ କରେ। ମୋଶା ଏବଂ ସେ ଯେ ସଂଶୋଧନମୂଳକ ଆନ୍ଦୋଳନକୁ ନେତୃତ୍ୱ ଦେଇ ବାହାର କଲେ, ସେଥିରେ ମଧ୍ୟ ସେହି ଏକେ ପଥଚିହ୍ନ ଥିଲା। ଜ୍ୱଳନ୍ତ ଝାଡ଼ରେ ମୋଶାଙ୍କ ଅନୁଭବ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ବପ୍ତିସ୍ମାବେଳେ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାଙ୍କ ଅବତରଣର ପ୍ରତିରୂପ ଥିଲା; ସେହି ଘଟଣା ପୁନର୍ବାର 1840ର ପ୍ରତିରୂପ ଥିଲା, ଏବଂ 1840 ପୁନର୍ବାର 2001 ମସିହା ସେପ୍ଟେମ୍ବର 11 ତାରିଖର ପ୍ରତିରୂପ, ଯେତେବେଳେ ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ ଅଧ୍ୟାୟ ଅଠାରର ପରାକ୍ରମୀ ଦୂତ ଅବତରଣ କଲେ।

ପ୍ରଥମ ଦୂତଙ୍କ ସନ୍ଦେଶର "ଆଗମନ," ଦ୍ୱିତୀୟ ଦୂତଙ୍କ ସନ୍ଦେଶର "ଆଗମନ," ଏବଂ ତୃତୀୟ ଦୂତଙ୍କ ସନ୍ଦେଶର "ଆଗମନ"—ଏହି ସମସ୍ତକୁ ଦୂତମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉପସ୍ଥାପିତ କରାଯାଇଛି। ପ୍ରଥମ ଦୂତଙ୍କ ହାତରେ ଏକ ଛୋଟ ପୁସ୍ତକ ଥିଲା, ଦ୍ୱିତୀୟ ଦୂତଙ୍କ ହାତରେ ଏକ ଲିଖିତ ପତ୍ର ଥିଲା, ଏବଂ ତୃତୀୟ ଦୂତଙ୍କ ହାତରେ ଏକ ଚର୍ମପତ୍ର ଥିଲା। ଦୁଇ କିମ୍ବା ତିନିଜଣଙ୍କ ସାକ୍ଷ୍ୟ ଉପରେ ଏକ ସତ୍ୟ ସ୍ଥାପିତ ହୁଏ। ଏହି ତିନି ଦୂତ ସମସ୍ତେ, ସେମାନଙ୍କ ଆଗମନ ସମୟରେ କିମ୍ବା ଶକ୍ତିପ୍ରାପ୍ତି ସମୟରେ, ନିଜ ହାତରେ ଏକ ସନ୍ଦେଶ ଧାରଣ କରିଥାନ୍ତି।

ଯୋହନ ଓ ଯିହେଜ୍କେଲ ସେମାନଙ୍କୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରନ୍ତି, ଯେମାନେ ସେହି ସନ୍ଦେଶକୁ ଭକ୍ଷଣ କଲେ, ଯେତେବେଳେ ପ୍ରଥମ ସ୍ୱର୍ଗଦୂତଙ୍କର ସନ୍ଦେଶ "ଶକ୍ତିସମ୍ପନ୍ନ" କରାଯାଇଥିଲା; ଏହା 1798 ମସିହାରେ ପ୍ରଥମ ସ୍ୱର୍ଗଦୂତଙ୍କର ସନ୍ଦେଶ "ଆସିପହଞ୍ଚିଲା" ବେଳାରୁ ଭିନ୍ନ ଏକ ଐତିହାସିକ ଚିହ୍ନବିନ୍ଦୁ ଅଟେ।

କୌଣସି ସନ୍ଦେଶର "ଆଗମନ" ଏବଂ ତାହାର "ଶକ୍ତିପ୍ରାପ୍ତି" ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ପାର୍ଥକ୍ୟ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଏକ ଭେଦ। ଆମେ ନିମ୍ନଲିଖିତ ଅଂଶକୁ ବିଚାର କରୁଥିବାବେଳେ ଏହା ଲକ୍ଷ୍ୟ କରନ୍ତୁ ଯେ ପ୍ରଥମ ଦୂତର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ, ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ ଅଠାର ଅଧ୍ୟାୟର ସେହି ଦୂତର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ସହ ସମାନ, ଯିଏ ନିଜ ମହିମାଦ୍ୱାରା ପୃଥିବୀକୁ ଆଲୋକିତ କରେ। ଏହା ମଧ୍ୟ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରନ୍ତୁ ଯେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସନ୍ଦେଶ ଏକ ବିଭାଜନ ସୃଷ୍ଟି କରେ, ଯାହାର ଫଳରେ ଉପାସକମାନଙ୍କର ଦୁଇଟି ଶ୍ରେଣୀ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୁଏ।

“ମୋତେ ଦେଖାଯାଇଥିଲା ଯେ, ପୃଥିବୀରେ ଚାଲୁଥିବା କାର୍ଯ୍ୟରେ ସମଗ୍ର ସ୍ୱର୍ଗ କେତେ ଆଗ୍ରହ ନେଇଥିଲା। ଯୀଶୁ ଜଣେ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଦୂତଙ୍କୁ [ପ୍ରଥମ ଦୂତ] ପୃଥିବୀକୁ ଅବତରିତ ହୋଇ ପୃଥିବୀର ବାସିନ୍ଦାମାନଙ୍କୁ ତାଙ୍କର ଦ୍ୱିତୀୟ ଆବିର୍ଭାବ ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେବାକୁ ସତର୍କ କରିବାର ଆଦେଶ ଦେଲେ। ସେହି ଦୂତ ସ୍ୱର୍ଗରେ ଯୀଶୁଙ୍କ ସାନ୍ନିଧ୍ୟରୁ ବିଦାୟ ନେବାବେଳେ, ତାଙ୍କ ଆଗରେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଓ ଗୌରବମୟ ଜ୍ୟୋତି ପ୍ରସ୍ଥାନ କଲା। ମୋତେ କୁହାଯାଇଥିଲା ଯେ, ତାଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟ ହେଉଛି ପୃଥିବୀକୁ ତାଙ୍କର ଗୌରବରେ ଆଲୋକିତ କରିବା ଏବଂ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଆସନ୍ତା କ୍ରୋଧ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ମନୁଷ୍ୟକୁ ସତର୍କ କରିବା। ଅନେକ ଲୋକ ସେହି ଆଲୋକକୁ ଗ୍ରହଣ କଲେ। ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କେହି କେହି ଅତ୍ୟନ୍ତ ଗମ୍ଭୀର ପ୍ରତୀତ ହେଲେ, ଯେତେବେଳେ ଅନ୍ୟମାନେ ଆନନ୍ଦିତ ଓ ମୋହିତ ଥିଲେ। ଯେମାନେ ଆଲୋକକୁ ଗ୍ରହଣ କଲେ, ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ନିଜର ମୁହଁ ସ୍ୱର୍ଗଦିଗକୁ ଘୁରାଇ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଗୌରବ ଦେଲେ। ଯଦ୍ୟପି ଏହା ସମସ୍ତଙ୍କ ଉପରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଥିଲା, କେହି କେହି କେବଳ ଏହାର ପ୍ରଭାବ ଅଧୀନରେ ଆସିଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ହୃଦୟପୂର୍ବକ ଏହାକୁ ଗ୍ରହଣ କରିନଥିଲେ। ଅନେକେ ଭୟଙ୍କର କ୍ରୋଧରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେଲେ। ସେବକମାନେ ଓ ଲୋକମାନେ ନୀଚମାନଙ୍କ ସହ ଏକତ୍ର ହୋଇ, ସେହି ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଦୂତଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରକାଶିତ ଆଲୋକକୁ ଦୃଢ଼ତାର ସହିତ ପ୍ରତିରୋଧ କଲେ। କିନ୍ତୁ ଯେମାନେ ଏହାକୁ ଗ୍ରହଣ କଲେ, ସେମାନେ ଜଗତରୁ ନିଜମାନଙ୍କୁ ପୃଥକ କରି, ପରସ୍ପରଙ୍କ ସହ ଘନିଷ୍ଠଭାବରେ ଏକତ୍ରିତ ହେଲେ।”

“ଶୟତାନ ଓ ତାହାର ଦୂତମାନେ ସମ୍ଭବତଃ ଯେତେ ଅଧିକ ଲୋକଙ୍କର ମନକୁ ଆଲୋକରୁ ଆକର୍ଷିତ କରି ଦୂରେ ନେଇଯିବା ପାଇଁ ବ୍ୟସ୍ତତାର ସହିତ କାର୍ଯ୍ୟରତ ଥିଲେ। ଯେ ସମୂହ ଏହାକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କଲା, ସେମାନେ ଅନ୍ଧକାରରେ ଛାଡ଼ି ଦିଆଯାଇଥିଲେ। ମୁଁ ଦେଖିଲି, ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଦୂତ ତାଙ୍କର ନାମଧାରୀ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଗଭୀର ଆଗ୍ରହର ସହିତ ନିରୀକ୍ଷଣ କରୁଥିଲେ, ଯେଣ୍ଡାରେ ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ଉତ୍ପତ୍ତିର ଏହି ବାର୍ତ୍ତା ସେମାନଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଉଥିବାବେଳେ ସେମାନେ ଯେପରି ଚରିତ୍ର ଉନ୍ନତ କରୁଥିଲେ, ତାହା ଲିପିବଦ୍ଧ କରାଯାଉ। ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ବହୁତ ଲୋକ, ଯେମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କ ପ୍ରତି ପ୍ରେମର ଦାବି କରୁଥିଲେ, ସେହି ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ବାର୍ତ୍ତାରୁ ଉପହାସ, ଉପେକ୍ଷା ଓ ଘୃଣାସହ ମୁହଁ ଫେରାଇଲେ, ସେତେବେଳେ ହାତରେ ଏକ ଚର୍ମପତ୍ର ଧରିଥିବା ଜଣେ ଦୂତ ସେହି ଲଜ୍ଜାଜନକ ଅଭିଲେଖ କଲେ। ଯୀଶୁଙ୍କ ନାମଧାରୀ ଅନୁସରଣକାରୀମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ତାଙ୍କୁ ଏପରି ଅବହେଳିତ କରାଯାଇଥିବାରୁ ସମଗ୍ର ସ୍ୱର୍ଗ କ୍ରୋଧରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଯାଇଥିଲା।”

“ମୁଁ ଭରସାକରୁଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କର ନିରାଶାକୁ ଦେଖିଲି, କାରଣ ସେମାନେ ଆଶାକରାଯାଇଥିବା ସମୟରେ ନିଜ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଦେଖିଲେ ନାହିଁ। ଭବିଷ୍ୟତ୍‌କୁ ଗୁପ୍ତ ରଖିବା ଏବଂ ନିଜ ଜନମାନଙ୍କୁ ଏକ ସ୍ପଷ୍ଟ ସିଦ୍ଧାନ୍ତର ସ୍ଥିତିକୁ ଆଣିବା, ଏହା ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଥିଲା। ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଆଗମନ ପାଇଁ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସମୟର ପ୍ରଚାର ବିନା, ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ କାର୍ଯ୍ୟ ସମ୍ପନ୍ନ ହୋଇପାରୁନଥାନ୍ତା। ଶୟତାନ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଅନେକଙ୍କୁ ବିଚାର ଏବଂ ଅନୁଗ୍ରହର ସମୟର ଶେଷ ସହିତ ସମ୍ବନ୍ଧିତ ମହାତ୍ମ୍ୟକ ଘଟଣାଗୁଡ଼ିକ ପାଇଁ ଭବିଷ୍ୟତର ଦୂର ସମୟକୁ ଚାହିଁ ରହିବାକୁ ପ୍ରେରିତ କରୁଥିଲା। ଏହା ଆବଶ୍ୟକ ଥିଲା ଯେ, ଲୋକମାନେ ବର୍ତ୍ତମାନ ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତିକୁ ଆନ୍ତରିକତାର ସହିତ ଖୋଜିବାରେ ପ୍ରେରିତ ହେଉନ୍ତୁ।”

“ସମୟ ବିତିବା ସହିତ, ଯେମାନେ ଦୂତଙ୍କ ଆଲୋକକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରିନଥିଲେ ସେମାନେ ସେହି ସନ୍ଦେଶକୁ ଅବହେଳା କରିଥିବାମାନଙ୍କ ସହିତ ଏକତ୍ରିତ ହେଲେ, ଏବଂ ସେମାନେ ନିରାଶ ହୋଇଥିବାମାନଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଉପହାସ ସହିତ ମୁହାଁ ଫେରାଇଲେ। ଦୂତମାନେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କରୁଥିବା ବୋଲି ସ୍ୱୀକାର କରୁଥିବାମାନଙ୍କ ଅବସ୍ଥାକୁ ଚିହ୍ନିତ କଲେ। ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସମୟର ଅତିକ୍ରମ ସେମାନଙ୍କୁ ପରୀକ୍ଷା କରିଥିଲା ଏବଂ ପ୍ରମାଣିତ କରିଥିଲା, ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଅନେକଙ୍କୁ ତୁଳାରେ ଓଜନ କରାଗଲା ଏବଂ ସେମାନେ ଅପୂର୍ଣ୍ଣ ବୋଲି ପାଇଯାଇଲେ। ସେମାନେ ଉଚ୍ଚ ସ୍ୱରରେ ଦାବି କରୁଥିଲେ ଯେ ସେମାନେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ, କିନ୍ତୁ ପ୍ରାୟ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବିଷୟରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କରିବାରେ ବିଫଳ ହେଲେ। ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କରୁଥିବା ବୋଲି ସ୍ୱୀକାର କରୁଥିବାମାନଙ୍କ ଏହି ଅବସ୍ଥା ଦେଖି ଶୟତାନ ଉଲ୍ଲସିତ ହେଲା।”

“ସେ ସେମାନଙ୍କୁ ନିଜ ଫାନ୍ଦରେ ପକାଇ ରଖିଥିଲା। ସେ ଅଧିକାଂଶଙ୍କୁ ସରଳ ପଥ ଛାଡ଼ିବାକୁ ପରିଚାଳିତ କରିଥିଲା, ଏବଂ ସେମାନେ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ପଥରେ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଉପରକୁ ଚଢ଼ିବାର ଚେଷ୍ଟା କରୁଥିଲେ। ଦୂତମାନେ ସିଓନରେ ପବିତ୍ର ଓ ଶୁଦ୍ଧମାନଙ୍କୁ ପାପୀମାନଙ୍କ ସହିତ ଏବଂ ଜଗତପ୍ରେମୀ କପଟୀମାନଙ୍କ ସହିତ ମିଶିଯାଇଥିବା ଦେଖିଲେ। ସେମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କ ସତ୍ୟ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କ ଉପରେ ପହରା ଦେଇଆସୁଥିଲେ; କିନ୍ତୁ ଦୁର୍ନୀତିଗ୍ରସ୍ତମାନେ ପବିତ୍ରମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଭାବିତ କରୁଥିଲେ। ଯେମାନଙ୍କ ହୃଦୟରେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଦେଖିବା ପାଇଁ ତୀବ୍ର ଆକାଙ୍କ୍ଷା ଜ୍ୱଳିଉଠୁଥିଲା, ସେମାନଙ୍କୁ

ତାଙ୍କ   ର ଆଗମନ ବିଷୟରେ କହିବାକୁ ସେମାନଙ୍କ   ର ନିଜକୁ ଭାଇ ବୋଲି ଦାବି କରୁଥିବାମାନେ ନିଷେଧ କରିଥିଲେ। ଦୂତମାନେ ସେହି ଦୃଶ୍ୟ କୁ ଦେଖିଲେ ଏବଂ ନିଜ ପ୍ର   ଭୁଙ୍କ   ର ପ୍ର   କାଶକୁ ଭଲପାଉଥିବା ଅବଶିଷ୍ଟ   ମାନଙ୍କ ସହ ଅନୁଭୂତି ଜଣାଇଲେ।”

“ଅନ୍ୟ ଜଣେ ସଶକ୍ତ ଦୂତ [ଦ୍ୱିତୀୟ ଦୂତ] ପୃଥିବୀକୁ ଅବତରଣ କରିବା ପାଇଁ ନିଯୁକ୍ତ ହେଲେ। ଯୀଶୁ ତାଙ୍କ ହାତରେ ଗୋଟିଏ ଲେଖା ଦେଲେ, ଏବଂ ସେ ପୃଥିବୀକୁ ଆସୁଥିବା ବେଳେ ଉଚ୍ଚ ସ୍ୱରରେ ଘୋଷଣା କଲେ, ‘ବାବିଲୋନ ପତିତ ହୋଇଛି, ପତିତ ହୋଇଛି।’ ତାପରେ ମୁଁ ପୁନର୍ବାର ସେହି ନିରାଶମାନଙ୍କୁ ଦେଖିଲି, ସେମାନେ ନିଜ ଚକ୍ଷୁ ସ୍ୱର୍ଗଦିଗକୁ ଉତ୍ତୋଳିତ କରି, ବିଶ୍ୱାସ ଓ ଆଶା ସହିତ ନିଜ ପ୍ରଭୁଙ୍କର ପ୍ରକାଶ ଅପେକ୍ଷା କରୁଥିଲେ। କିନ୍ତୁ ଅନେକେ ମୂର୍ଖତାପୂର୍ଣ୍ଣ ଅବସ୍ଥାରେ, ଯେପରି ନିଦ୍ରାଚ୍ଛନ୍ନ, ରହିଯାଇଥିବା ପରି ଦେଖାଗଲେ; ତଥାପି ମୁଁ ସେମାନଙ୍କ ମୁଖମଣ୍ଡଳରେ ଗଭୀର ଶୋକର ଚିହ୍ନ ଦେଖିପାରୁଥିଲି। ସେହି ନିରାଶମାନେ ଶାସ୍ତ୍ରରୁ ବୁଝିଲେ ଯେ ସେମାନେ ବିଳମ୍ବର ସମୟରେ ଅଛନ୍ତି, ଏବଂ ଦର୍ଶନର ପୂରଣ ହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେମାନଙ୍କୁ ଧୈର୍ଯ୍ୟର ସହିତ ଅପେକ୍ଷା କରିବାକୁ ହେବ। ଯେହୁଁ ପ୍ରମାଣ ସେମାନଙ୍କୁ 1843 ମସିହାରେ ନିଜ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଅପେକ୍ଷା କରିବାକୁ ପ୍ରେରିତ କରିଥିଲା, ସେହି ପ୍ରମାଣ ହିଁ ସେମାନଙ୍କୁ 1844 ମସିହାରେ ମଧ ତାଙ୍କୁ ଅପେକ୍ଷା କରିବାକୁ ପ୍ରେରିତ କଲା। ତଥାପି ମୁଁ ଦେଖିଲି ଯେ ଅଧିକାଂଶଙ୍କ ପାଖରେ ସେହି ଉତ୍ସାହ ନଥିଲା, ଯାହା 1843 ମସିହାରେ ସେମାନଙ୍କର ବିଶ୍ୱାସର ଚିହ୍ନ ଥିଲା। ସେମାନଙ୍କର ନିରାଶା ସେମାନଙ୍କ ବିଶ୍ୱାସକୁ ନିରୁତ୍ସାହ କରିଦେଇଥିଲା।”

“ଯେତେବେଳେ ଦ୍ୱିତୀୟ ଦୂତଙ୍କର ଆହ୍ୱାନରେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଲୋକମାନେ ଏକତ୍ରିତ ହେଲେ, ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ସେନାଦଳ ଏହି ସନ୍ଦେଶର ପ୍ରଭାବକୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଗଭୀର ଆଗ୍ରହ ସହିତ ନିରୀକ୍ଷଣ କଲେ। ସେମାନେ ଦେଖିଲେ, ଯେମାନେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ ନାମ ଧାରଣ କରୁଥିଲେ, ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଅନେକେ ନିରାଶ ହୋଇଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କ ଉପରେ ଘୃଣା ଓ ଉପହାସ ସହିତ ଫେରିଗଲେ। ଯେବେ ଉପହାସକାରୀ ଓଠରୁ ଏହି କଥାମାନେ ବାହାରିଲା, ‘ତୁମେ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଉପରକୁ ଯାଇନାହାଁ!’—ଏକ ଦୂତ ତାହା ଲେଖିନେଲେ। ଦୂତ କହିଲେ, ‘ସେମାନେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଉପହାସ କରୁଛନ୍ତି।’ ମୋତେ ପ୍ରାଚୀନ କାଳରେ କୃତ ଏକ ସଦୃଶ ପାପ ଦିଗକୁ ପୁନର୍ବାର ଦେଖାଯାଇଲା। ଏଲିୟା ସ୍ୱର୍ଗକୁ ନିଆଯାଇଥିଲେ, ଏବଂ ତାଙ୍କର ଚାଦର ଏଲୀଶାଙ୍କ ଉପରେ ପଡ଼ିଥିଲା। ତା’ପରେ ଦୁଷ୍ଟ ଯୁବକମାନେ, ଯେମାନେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ମନୁଷ୍ୟଙ୍କୁ ଅବହେଳା କରିବାକୁ ନିଜ ପିତାମାତାଙ୍କଠାରୁ ଶିଖିଥିଲେ, ଏଲୀଶାଙ୍କ ପଛେ ପଛେ ଗଲେ ଏବଂ ଉପହାସଭାବରେ ଚିତ୍କାର କରି କହିଲେ, ‘ଉପରକୁ ଯାଅ, ହେ ଟାକୁଡ଼ା; ଉପରକୁ ଯାଅ, ହେ ଟାକୁଡ଼ା।’ ଏପରିଭାବରେ ତାଙ୍କ ସେବକଙ୍କୁ ଅପମାନ କରି, ସେମାନେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଅପମାନ କଲେ ଏବଂ ସେଠାରେ ସେହି ସମୟରେ ନିଜ ଦଣ୍ଡ ଭୋଗ କଲେ। ସେହିପରି, ଯେମାନେ ପବିତ୍ରମାନଙ୍କ ଉପରକୁ ଯିବାର ଧାରଣାକୁ ନିନ୍ଦା ଓ ଉପହାସ କରିଆସିଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କ ଉପରେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ କ୍ରୋଧ ଆସିବ, ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ ଏହା ଅନୁଭବ କରାଯିବ ଯେ ନିଜ ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତାଙ୍କ ସହ ତୁଚ୍ଛଟିଓଭାବରେ ବ୍ୟବହାର କରିବା କୌଣସି ହାଲୁକା ବିଷୟ ନୁହେଁ। ”

“ଯୀଶୁ ଅନ୍ୟ ଦୂତମାନଙ୍କୁ ଶୀଘ୍ର ଉଡ଼ି ଯାଇ ତାଙ୍କର ଲୋକମାନଙ୍କର ନିରୁତ୍ସାହ ହୋଇପଡ଼ିଥିବା ବିଶ୍ୱାସକୁ ପୁନର୍ଜୀବିତ ଓ ସୁଦୃଢ଼ କରିବାକୁ, ଏବଂ ଦ୍ୱିତୀୟ ଦୂତର ସନ୍ଦେଶକୁ ଓ ସ୍ୱର୍ଗରେ ଶୀଘ୍ର ହେବାକୁ ଯାଉଥିବା ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଘଟଣାକୁ ବୁଝିବା ପାଇଁ ସେମାନଙ୍କୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବାକୁ ନିଯୁକ୍ତ କଲେ। ମୁଁ ଦେଖିଲି, ଏହି ଦୂତମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କଠାରୁ ମହାନ ଶକ୍ତି ଓ ଆଲୋକ ଗ୍ରହଣ କରିଲେ, ଏବଂ ଦ୍ୱିତୀୟ ଦୂତଙ୍କୁ ତାଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ ନିଜମାନଙ୍କର ନିଯୁକ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟ ସଫଳ କରିବାର୍ଥେ ଶୀଘ୍ର ପୃଥିବୀକୁ ଉଡ଼ିଗଲେ। ଦୂତମାନେ ଏହିପରି ଉଚ୍ଚସ୍ୱରରେ ଘୋଷଣା କରୁଥିବାବେଳେ, ‘ଦେଖ, ବର ଆସୁଛନ୍ତି; ତାଙ୍କୁ ସାକ୍ଷାତ କରିବା ପାଇଁ ବାହାରିଯାଅ,’ ତେବେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ଲୋକମାନଙ୍କ ଉପରେ ଏକ ମହାନ ଆଲୋକ ଜ୍ୟୋତିର୍ମୟ ହେଲା। ପରେ ମୁଁ ଦେଖିଲି, ଏହି ନିରାଶ ହୋଇଥିବାମାନେ ଉଠିଦାଣ୍ଡିଲେ ଏବଂ ଦ୍ୱିତୀୟ ଦୂତଙ୍କ ସହିତ ସମ୍ମତିରେ ଏହିପରି ଘୋଷଣା କଲେ, ‘ଦେଖ, ବର ଆସୁଛନ୍ତି; ତାଙ୍କୁ ସାକ୍ଷାତ କରିବା ପାଇଁ ବାହାରିଯାଅ।’ ଦୂତମାନଙ୍କଠାରୁ ନିସ୍ସରିତ ଆଲୋକ ସର୍ବତ୍ର ଅନ୍ଧକାରକୁ ଭେଦ କରି ପ୍ରବେଶ କଲା। ଶୟତାନ ଓ ତାହାର ଦୂତମାନେ ଏହି ଆଲୋକର ପ୍ରସାରକୁ ଏବଂ ତାହାର ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ପ୍ରଭାବକୁ ବାଧା ଦେବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲେ। ସେମାନେ ସ୍ୱର୍ଗର ଦୂତମାନଙ୍କ ସହିତ ବିବାଦ କରି କହିଲେ ଯେ ଈଶ୍ୱର ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଠକାଇଦେଇଛନ୍ତି, ଏବଂ ସେମାନଙ୍କର ସମସ୍ତ ଆଲୋକ ଓ ଶକ୍ତି ସହିତ ମଧ ସେମାନେ ଜଗତକୁ ଏହା ବିଶ୍ୱାସ କରାଇପାରିବେ ନାହିଁ ଯେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଆସୁଛନ୍ତି। କିନ୍ତୁ ଶୟତାନ ପଥକୁ ଅବରୋଧ କରିବାକୁ ଏବଂ ଲୋକମାନଙ୍କର ମନକୁ ସେହି ଆଲୋକଠାରୁ ଅଲଗା କରିଦେବାକୁ ଯେତେଚେଷ୍ଟା କଲା ମଧ, ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ଦୂତମାନେ ନିଜମାନଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟ ଅବିରତ ରଖିଲେ....”

> “ଯେପରି ଯୀଶୁଙ୍କର ପବିତ୍ର ସ୍ଥାନରେ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ ସମାପ୍ତ ହେଲା, ଏବଂ ସେ ସର୍ବପବିତ୍ର ସ୍ଥାନକୁ ପ୍ରବେଶ କରି, ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଥିବା ସିନ୍ଦୁକ ସମ୍ମୁଖରେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ହେଲେ, ସେ ବିଶ୍ୱ ପାଇଁ ତୃତୀୟ ସନ୍ଦେଶ ସହ ଆଉ ଜଣେ ପ୍ରବଳ ଦୂତଙ୍କୁ ପଠାଇଲେ। ଦୂତଙ୍କ ହାତରେ ଏକ ପତ୍ରରୋଳ ରଖାଯାଇଥିଲା, ଏବଂ ସେ ଶକ୍ତି ଓ ମହିମା ସହ ପୃଥିବୀକୁ ଅବତରଣ କରୁଥିବାବେଳେ, ସେ ଏକ ଭୟାବହ ସଚେତନବାଣୀ ଘୋଷଣା କଲେ, ଯାହା ସହିତ ମନୁଷ୍ୟଙ୍କୁ କେବେ ବହନ କରାଯାଇଥିବା ସବୁଠାରୁ ଭୟଙ୍କର ଧମକ ଯୁକ୍ତ ଥିଲା। ଏହି ସନ୍ଦେଶର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଥିଲା, ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ସତର୍କ ରଖିବା, ସେମାନଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଥିବା ପରୀକ୍ଷା ଓ ବେଦନାର ଘଣ୍ଟାକୁ ସେମାନଙ୍କୁ ଦେଖାଇଦେଇ। ଦୂତ କହିଲେ, ‘ସେମାନଙ୍କୁ ପଶୁ ଏବଂ ତାହାର ପ୍ରତିମୂର୍ତ୍ତି ସହ ଘନିଷ୍ଠ ସଂଘର୍ଷରେ ଆଣାଯିବ। ସେମାନଙ୍କର ନିତ୍ୟଜୀବନର ଏକମାତ୍ର ଆଶା ହେଉଛି ଅଚଳ ରହିବା। ଯଦିଓ ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରାଣ ବିପଦରେ ରହିବ, ତଥାପି ସେମାନେ ସତ୍ୟକୁ ଦୃଢ଼ଭାବେ ଧରିରଖିବାକୁ ହେବ।’ ତୃତୀୟ ଦୂତ ତାଙ୍କ ସନ୍ଦେଶକୁ ଏପରି ସମାପ୍ତ କରେ: ‘ଏଠାରେ ସନ୍ତମାନଙ୍କର ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଅଛି: ଏଠାରେ ସେମାନେ ଅଛନ୍ତି ଯେମାନେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଆଜ୍ଞାମାନଙ୍କୁ ଏବଂ ଯୀଶୁଙ୍କ ବିଶ୍ୱାସକୁ ପାଳନ କରନ୍ତି।’ ସେ ଯେତେବେଳେ ଏହି ଶବ୍ଦଗୁଡ଼ିକୁ ପୁନରୁଚ୍ଚାରଣ କଲେ, ସେ ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ପବିତ୍ରାଳୟ ଦିଗକୁ ଇଙ୍ଗିତ କଲେ। ଏହି ସନ୍ଦେଶକୁ ଗ୍ରହଣ କରୁଥିବା ସମସ୍ତଙ୍କର ମନ ସର୍ବପବିତ୍ର ସ୍ଥାନ ଦିଗକୁ ପରିଚାଳିତ ହୁଏ, ଯେଉଁଠାରେ ଯୀଶୁ ସିନ୍ଦୁକ ସମ୍ମୁଖରେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ହୋଇ, ଯେମାନଙ୍କ ପାଇଁ କୃପା ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅବଶିଷ୍ଟ ଅଛି ଏବଂ ଯେମାନେ ଅଜ୍ଞାନତାବଶତଃ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବ୍ୟବସ୍ଥାକୁ ଭଙ୍ଗ କରିଛନ୍ତି, ସେହି ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ ତାଙ୍କର ଅନ୍ତିମ ମଧ୍ୟସ୍ଥତା କରୁଛନ୍ତି। ଏହି ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ ଧର୍ମୀୟ ମୃତମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଯେପରି, ସେପରି ଧର୍ମୀୟ ଜୀବିତମାନଙ୍କ ପାଇଁ ମଧ କରାଯାଏ। ଏଥିରେ ସେହି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସମ୍ମିଳିତ କରାଯାଏ, ଯେମାନେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଉପରେ ଭରସା କରି ମରିଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଆଜ୍ଞାମାନଙ୍କ ବିଷୟରେ ଆଲୋକ ପ୍ରାପ୍ତ ନ କରିଥିବାରୁ, ତାହାର ବିଧିବାକ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ଉଲ୍ଲଂଘନ କରି ଅଜ୍ଞାନତାରେ ପାପ କରିଥିଲେ।” Early Writings, 245–254.

ସେହି ଏକେଇ ପୁସ୍ତକର କିଛି ପୃଷ୍ଠା ପରେ, ଏମାତ୍ର ଉଲ୍ଲେଖ ହୋଇଥିବା ସେହି ଏକେଇ ଧାରଣାମାନଙ୍କୁ ସମ୍ବୋଧନ କରି, ସିଷ୍ଟର ହ୍ୱାଇଟ୍ ଚିହ୍ନଟ କରନ୍ତି ଯେ ମିଲରାଇଟ୍ ଇତିହାସରେ ତିନୋଟି ବାର୍ତ୍ତାର ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଇତିହାସରେ ପୂର୍ବରୂପେ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଥିଲା। ସେଠାରେ ସେ ଦୁଇଜଣ ସାକ୍ଷୀ ପ୍ରଦାନ କରନ୍ତି, ଯେଉଁମାନେ ଏକ କ୍ରମୋନ୍ନତ ପରୀକ୍ଷା ପ୍ରକ୍ରିୟାକୁ ଚିହ୍ନଟ କରନ୍ତି, ଯାହା ପରବର୍ତ୍ତୀ ପରୀକ୍ଷାକୁ ଅଗ୍ରସର ହେବା ପାଇଁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ପରୀକ୍ଷାରେ ବିଜୟ ଆବଶ୍ୟକ କରେ।

> “ମୁଁ ଏକ ସମୁଦାୟକୁ ଦେଖିଲି, ଯେଉଁମାନେ ସୁରକ୍ଷିତ ଭାବେ ରକ୍ଷିତ ଓ ଦୃଢ଼ଭାବେ ଅବସ୍ଥିତ ଥିଲେ, ଏବଂ ଦେହର ସ୍ଥାପିତ ବିଶ୍ୱାସକୁ ଅସ୍ଥିର କରିବାକୁ ଚାହୁଁଥିବାମାନଙ୍କୁ କୌଣସି ପ୍ରୋତ୍ସାହନ ଦେଉନଥିଲେ। ଈଶ୍ୱର ସେମାନଙ୍କୁ ସମ୍ମତି ଓ ପ୍ରସନ୍ନତାର ଦୃଷ୍ଟିରେ ଦେଖିଲେ। ମୋତେ ତିନୋଟି ପଦକ୍ଷେପ ଦେଖାଯାଇଲା—ପ୍ରଥମ, ଦ୍ୱିତୀୟ, ଓ ତୃତୀୟ ସ୍ୱର୍ଗଦୂତଙ୍କର ସନ୍ଦେଶ। ମୋ ସହରେ ଥିବା ସ୍ୱର୍ଗଦୂତ କହିଲେ, ‘ଧିକ୍ ସେହି ଲୋକଙ୍କୁ, ଯେ ଏହି ସନ୍ଦେଶମାନଙ୍କରୁ ଗୋଟିଏ ଖଣ୍ଡକୁ ସ୍ଥାନଚ୍ୟୁତ କରିବାକୁ କିମ୍ବା ଗୋଟିଏ ପିନ୍ କୁ ମଧ୍ୟ ହଲାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିବ। ଏହି ସନ୍ଦେଶମାନଙ୍କର ସତ୍ୟ ଅବଗତି ଜୀବନ୍ତ ଗୁରୁତ୍ୱର ବିଷୟ। ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଭାଗ୍ୟ ଏହାମାନଙ୍କୁ କିପରି ଗ୍ରହଣ କରାଯାଏ, ତାହାର ଉପରେ ଝୁଲି ରହିଛି।’ ପୁନର୍ବାର ମୋତେ ଏହି ସନ୍ଦେଶମାନଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ତଳକୁ ଆଣାଗଲା, ଏବଂ ମୁଁ ଦେଖିଲି ଯେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଜନମାନେ କେତେ ମୂଲ୍ୟ ଦେଇ ନିଜମାନଙ୍କର ଅନୁଭବକୁ ଅର୍ଜନ କରିଥିଲେ। ଏହା ବହୁତ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଓ କଠୋର ସଂଘର୍ଷ ମାଧ୍ୟମରେ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥିଲା। ଈଶ୍ୱର ସେମାନଙ୍କୁ ପଦେ ପଦେ ପରିଚାଳନା କରିଥିଲେ, ଯାଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେ ସେମାନଙ୍କୁ ଗୋଟିଏ ଦୃଢ଼, ଅଚଳ ମଞ୍ଚ ଉପରେ ସ୍ଥାପିତ କଲେ। ମୁଁ ଦେଖିଲି କିଛି ବ୍ୟକ୍ତି ସେହି ମଞ୍ଚ ସମୀପକୁ ଆସି ତାହାର ଭିତ୍ତିକୁ ପରୀକ୍ଷା କଲେ। କେହି କେହି ଆନନ୍ଦରେ ତତକ୍ଷଣାତ୍ ତାହାଉପରେ ଚଢ଼ିଗଲେ। ଅନ୍ୟମାନେ ଭିତ୍ତିରେ ଦୋଷ ଖୋଜିବା ଆରମ୍ଭ କଲେ। ସେମାନେ ଚାହୁଁଥିଲେ ଯେ ଏଥିରେ ସୁଧାର କରାଯାଉ, ଏବଂ ତାହେଲେ ମଞ୍ଚଟି ଅଧିକ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବ ଓ ଲୋକମାନେ ଅଧିକ ସୁଖୀ ହେବେ। କେହି କେହି ମଞ୍ଚରୁ ତଳେ ନମି ତାହାକୁ ପରୀକ୍ଷା କରି କହିଲେ ଯେ ଏହା ଭୁଲଭାବେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋଇଛି। କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଦେଖିଲି ଯେ ପ୍ରାୟ ସମସ୍ତେ ମଞ୍ଚ ଉପରେ ଦୃଢ଼ଭାବେ ଦାଁଡି ରହିଥିଲେ ଏବଂ ଯେମାନେ ତାହାରୁ ତଳେ ନମିଥିଲେ ସେମାନଙ୍କୁ ଅଭିଯୋଗ ବନ୍ଦ କରିବାକୁ ଉତ୍ସାହିତ କରୁଥିଲେ; କାରଣ ଈଶ୍ୱର ହେଉଛନ୍ତି ପ୍ରଧାନ ନିର୍ମାତା, ଏବଂ ସେମାନେ ତାଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଯୁଦ୍ଧ କରୁଥିଲେ। ସେମାନେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସେହି ଅଦ୍ଭୁତ କାର୍ଯ୍ୟର ବୃତ୍ତାନ୍ତ କହିଲେ, ଯାହା ସେମାନଙ୍କୁ ସେହି ଦୃଢ଼ ମଞ୍ଚ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ନେଇଆସିଥିଲା; ଏବଂ ଏକତାରେ ସେମାନେ ସ୍ୱର୍ଗପାନା କରି ଚକ୍ଷୁ ଉଠାଇ ଉଚ୍ଚ ସ୍ୱରରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ମହିମା ଦେଲେ। ଏହାର ପ୍ରଭାବ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କିଛିଙ୍କ ଉପରେ ପଡ଼ିଲା, ଯେମାନେ

ଅଭିଯୋଗ କରି ମଞ୍ଚ ଛାଡ଼ି ଯାଇଥିଲେ, ଏବଂ ସେମାନେ ପୁନର୍ବାର ନମ୍ର ମୁହଁମଣ୍ଡଳରେ ସେହି ମଞ୍ଚ ଉପରେ ଚଢ଼ିଗଲେ।"

"ମୋତେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ପ୍ରଥମ ଆଗମନର ଘୋଷଣା ପ୍ରତି ପୁନର୍ବାର ଫେରାଇ ଦିଆଗଲା। ଯୋହନଙ୍କୁ ଏଲିୟାଙ୍କ ଆତ୍ମା ଓ ଶକ୍ତିରେ [ପ୍ରଥମ ସ୍ୱର୍ଗଦୂତଙ୍କ ବାର୍ତ୍ତାର ପ୍ରତୀକରୂପେ] ଯୀଶୁଙ୍କ ପଥ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବା ପାଇଁ ପଠାଯାଇଥିଲା। ଯେମାନେ ଯୋହନଙ୍କ ସାକ୍ଷ୍ୟକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କଲେ, ସେମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କ ଶିକ୍ଷାଦାନରୁ [ଦ୍ୱିତୀୟ ସ୍ୱର୍ଗଦୂତଙ୍କ ବାର୍ତ୍ତାର ପ୍ରତୀକରୂପେ] କୌଣସି ଲାଭ ପାଇଲେ ନାହିଁ। ତାଙ୍କ ଆଗମନର ପୂର୍ବଘୋଷଣା କରିଥିବା ବାର୍ତ୍ତା ପ୍ରତି ସେମାନଙ୍କର ବିରୋଧିତା ସେମାନଙ୍କୁ ସେହି ସ୍ଥିତିରେ ରଖିଦେଲା, ଯେଉଁଠାରେ ସେ ମଶୀହା ଥିଲେ ବୋଲି ସବୁଠାରୁ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ପ୍ରମାଣକୁ ସେମାନେ ସହଜରେ ଗ୍ରହଣ କରିପାରିଲେ ନାହିଁ। ଶୟତାନ ଯୋହନଙ୍କ ବାର୍ତ୍ତାକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରିଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଆଉ ଅଧିକ ଦୂରକୁ ନେଇଗଲା, ଯେଣୁ ସେମାନେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଅସ୍ୱୀକାର କରିବେ ଏବଂ କ୍ରୁଶରେ ବିଧିବେ [ତୃତୀୟ ସ୍ୱର୍ଗଦୂତଙ୍କ ବାର୍ତ୍ତାର ପ୍ରତୀକରୂପେ]। ଏହା କରି ସେମାନେ ନିଜମାନଙ୍କୁ ସେହି ସ୍ଥାନରେ ରଖିଲେ, ଯେଉଁଠାରେ ପେଣ୍ଟେକୋଷ୍ଟ ଦିନର ଆଶୀର୍ବାଦକୁ [ପ୍ରକାଶିତବାକ୍ୟ ଅଠାରର ସ୍ୱର୍ଗଦୂତଙ୍କ ପ୍ରତୀକରୂପେ] ସେମାନେ ଗ୍ରହଣ କରିପାରିଲେ ନାହିଁ, ଯେ ଆଶୀର୍ବାଦ ସେମାନଙ୍କୁ ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ପବିତ୍ରସ୍ଥାନକୁ ପ୍ରବେଶ କରିବାର ପଥ ଶିଖାଇଥାନ୍ତା। ମନ୍ଦିରର ପର୍ଦ୍ଦା ଛିଣ୍ଡିଯିବା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରକାଶ ପାଇଲା ଯେ ଯିହୁଦୀମାନଙ୍କର ବଳି ଓ ବିଧିବିଧାନ ଆଉ ଗ୍ରହଣ କରାଯିବ ନାହିଁ। ମହାନ ବଳି ଅର୍ପିତ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ଗ୍ରହୀତ ମଧ୍ୟ ହୋଇଥିଲା, ଏବଂ ପେଣ୍ଟେକୋଷ୍ଟ ଦିନରେ ଅବତରିତ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମା ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କର ମନକୁ ପୃଥିବୀୟ ପବିତ୍ରସ୍ଥାନରୁ ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ପବିତ୍ରସ୍ଥାନ ପ୍ରତି ନେଇଗଲେ, ଯେଉଁଠାରେ ଯୀଶୁ ନିଜ ରକ୍ତଦ୍ୱାରା ପ୍ରବେଶ କରିଥିଲେ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ସେ ନିଜ ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତର ଲାଭଗୁଡ଼ିକ ନିଜ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କ ଉପରେ ବର୍ଷିତ କରିବେ। କିନ୍ତୁ ଯିହୁଦୀମାନେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅନ୍ଧକାରରେ ଛାଡ଼ି ଦିଆଗଲେ। ଉଦ୍ଧାର-ଯୋଜନା ସମ୍ବନ୍ଧରେ ସେମାନେ ଯେ ସମସ୍ତ ଆଲୋକ ପାଇପାରୁଥାନ୍ତେ, ସେ ସବୁ ସେମାନେ ହରାଇଦେଲେ, ଏବଂ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମଧ୍ୟ ନିଜମାନଙ୍କର ନିର୍ବ୍ୟର୍ଥ ବଳି ଓ ନିବେଦନ ଉପରେ ଭରସା କରୁଥିଲେ। ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ପବିତ୍ରସ୍ଥାନ ପୃଥିବୀୟ ପବିତ୍ରସ୍ଥାନର ସ୍ଥାନ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲା, ତଥାପି ଏହି ପରିବର୍ତ୍ତନ ବିଷୟରେ ସେମାନଙ୍କୁ କୌଣସି ଜ୍ଞାନ ନଥିଲା। ସେହିହେତୁ ସେମାନେ ପବିତ୍ରସ୍ଥାନରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ମଧ୍ୟସ୍ଥତାରୁ କୌଣସି ଲାଭ ପାଇପାରିଲେ ନାହିଁ।"

"ଅନେକେ ଯିହୂଦୀମାନେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରିବା ଓ କ୍ରୁଶରେ ବିଦ୍ଧ କରିବାର ଆଚରଣକୁ ଭୟଭୀତ ହୋଇ ଦେଖନ୍ତି; ଏବଂ ସେମାନେ ତାଙ୍କର ଲଜ୍ଜାଜନକ ନିର୍ଯ୍ୟାତନାର ଇତିହାସ ପଢ଼ୁଥିବା ବେଳେ ଭାବନ୍ତି ଯେ ସେମାନେ ତାଙ୍କୁ ଭଲ ପାଆନ୍ତି, ଏବଂ ପିତରଙ୍କ ପରି ତାଙ୍କୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରିନଥାନ୍ତେ, କିମ୍ବା ଯିହୂଦୀମାନଙ୍କ ପରି ତାଙ୍କୁ କ୍ରୁଶରେ ବିଦ୍ଧ କରିନଥାନ୍ତେ। କିନ୍ତୁ ସମସ୍ତଙ୍କ ହୃଦୟ ପଢ଼ୁଥିବା ଈଶ୍ୱର, ସେମାନେ ଯେ ଯୀଶୁଙ୍କ ପ୍ରତି ଅନୁଭବ କରୁଥିବା ବୋଲି ଦାବି କରିଥିବା ସେହି ପ୍ରେମକୁ ପରୀକ୍ଷାରେ ଆଣିଥିଲେ। ପ୍ରଥମ ଦୂତର ବାର୍ତ୍ତାର ଗ୍ରହଣକୁ ସମଗ୍ର ସ୍ୱର୍ଗ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଗଭୀର ଆଗ୍ରହରେ ନିରୀକ୍ଷଣ କରୁଥିଲା। କିନ୍ତୁ ଅନେକେ, ଯେମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଭଲ ପାଉଥିବା ବୋଲି ସ୍ୱୀକାର କରୁଥିଲେ, ଏବଂ କ୍ରୁଶର କାହାଣୀ ପଢ଼ିବା ବେଳେ ଅଶ୍ରୁ ବିସର୍ଜନ କରୁଥିଲେ, ତାଙ୍କର ଆଗମନର ଶୁଭ ସମ୍ବାଦକୁ ଉପହାସ କରିଥିଲେ। ଆନନ୍ଦ ସହିତ ସେହି ବାର୍ତ୍ତାକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବାର ପରିବର୍ତ୍ତେ, ସେମାନେ ଏହାକୁ ଏକ ଭ୍ରାନ୍ତି ବୋଲି ଘୋଷଣା କଲେ। ଯେମାନେ ତାଙ୍କର ପ୍ରକାଶମାନତାକୁ ଭଲ ପାଉଥିଲେ ସେମାନଙ୍କୁ ସେମାନେ ଘୃଣା କଲେ ଏବଂ ଚର୍ଚ୍ଚମାନଙ୍କରୁ ବାହାର କରିଦେଲେ। ଯେମାନେ ପ୍ରଥମ ବାର୍ତ୍ତାକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କଲେ, ସେମାନେ ଦ୍ୱିତୀୟ ବାର୍ତ୍ତାରୁ କୌଣସି ଲାଭ ପାଇପାରିଲେ ନାହିଁ; ତେଣୁ ସେମାନେ ମଧ୍ୟରାତ୍ରିର ଘୋଷଣାରୁ ମଧ୍ୟ କୌଣସି ଲାଭ ପାଇଲେ ନାହିଁ, ଯାହା ସେମାନଙ୍କୁ ବିଶ୍ୱାସଦ୍ୱାରା ଯୀଶୁଙ୍କ ସହ ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ପବିତ୍ରସ୍ଥାନର ମହାପବିତ୍ରସ୍ଥାନରେ ପ୍ରବେଶ କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବାକୁ ଥିଲା। ଏବଂ ପୂର୍ବତନ ସେହି ଦୁଇଟି ବାର୍ତ୍ତାକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରିବା ଦ୍ୱାରା, ସେମାନେ ନିଜମାନଙ୍କର ବୁଝାମଣାକୁ ଏତେ ଅନ୍ଧକାରମୟ କରିଦେଇଛନ୍ତି ଯେ ତୃତୀୟ ଦୂତର ବାର୍ତ୍ତାରେ, ଯାହା ମହାପବିତ୍ରସ୍ଥାନକୁ ଯିବାର ପଥ ଦେଖାଏ, ସେଥିରେ ସେମାନେ କୌଣସି ଆଲୋକ ଦେଖିପାରୁନାହାନ୍ତି। ମୁଁ ଦେଖିଲି ଯେ, ଯେପରି ଯିହୂଦୀମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ କ୍ରୁଶରେ ବିଦ୍ଧ କରିଥିଲେ, ସେପରି ନାମମାତ୍ର ଚର୍ଚ୍ଚମାନେ ଏହି ବାର୍ତ୍ତାମାନଙ୍କୁ କ୍ରୁଶରେ ବିଦ୍ଧ କରିଛନ୍ତି; ଏହି କାରଣରୁ ମହାପବିତ୍ରସ୍ଥାନକୁ ଯିବାର ପଥ ବିଷୟରେ ସେମାନଙ୍କର କୌଣସି ଜ୍ଞାନ ନାହିଁ, ଏବଂ ସେଠାରେ ଯୀଶୁଙ୍କର ମଧ୍ୟସ୍ଥତାରୁ ସେମାନେ କୌଣସି ଲାଭ ପାଇପାରନ୍ତି ନାହିଁ। ଯେପରି ଯିହୂଦୀମାନେ ନିଷ୍ଫଳ ବଳିଦାନ ଅର୍ପଣ କରୁଥିଲେ, ସେହିପରି ସେମାନେ ଯୀଶୁ ଯେଉଁ ବିଭାଗକୁ ଛାଡ଼ି ଯାଇଛନ୍ତି, ସେହି ବିଭାଗକୁ ନିଜମାନଙ୍କର ନିଷ୍ଫଳ ପ୍ରାର୍ଥନା ଅର୍ପଣ କରୁଛନ୍ତି; ଏବଂ ଶୟତାନ, ଏହି ପ୍ରତାରଣାରେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇ, ଧାର୍ମିକ ଚରିତ୍ର ଧାରଣ କରେ, ଏବଂ ଏହି ସ୍ୱୀକୃତ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନମାନଙ୍କର ମନକୁ ନିଜ ପାଖକୁ ପରିଚାଳିତ କରେ, ନିଜର ଶକ୍ତି, ନିଜର ଚିହ୍ନ ସମୂହ ଓ ମିଥ୍ୟା ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟକର କାର୍ଯ୍ୟମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସେମାନଙ୍କୁ ନିଜ ଫାନ୍ଦରେ ଦୃଢ଼ଭାବେ ବାନ୍ଧି ରଖିବା ପାଇଁ

କାର୍ଯ୍ୟ କରେ।" Early Writings, 258–261.

ପୁସ୍ତକ *Early Writings* ରୁ ଗ୍ରହୀତ ଏହି ଅନୁଚ୍ଛେଦଗୁଡ଼ିକୁ *Future for America* ର ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ ମାଧ୍ୟମରେ ପୁନଃପୁନି ଶିଖାଯାଇଛି। କିନ୍ତୁ ଏହି ଅନୁଚ୍ଛେଦଗୁଡ଼ିକ ଯେ ସତ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ଉଦାହରଣ ସ୍ୱରୂପ ପ୍ରକାଶ କରେ, ସେଗୁଡ଼ିକ ଅଲକ୍ଷିତ ରହିଆସିଛି।

ମିଲ୍ଲେରାଇଟ୍ ଆନ୍ଦୋଳନର ଇତିହାସର ଚିହ୍ନସୂଚକ ସ୍ଥଳଗୁଡ଼ିକ ବାଇବେଲର ଅନେକ ସୁଧାରମୂଳକ ଆନ୍ଦୋଳନର ଉପରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ। ପ୍ରତ୍ୟେକ ସୁଧାରମୂଳକ ଆନ୍ଦୋଳନରେ ମିଳୁଥିବା ଏହି ଚିହ୍ନସୂଚକ ସ୍ଥଳଗୁଡ଼ିକ ସମ୍ବନ୍ଧରେ କିଛି ପରିଚୟ ନଥିଲେ, କେବେ କୌଣସି ସନ୍ଦେଶ "ଆସେ" ଏବଂ କେବେ ତାହା "ଶକ୍ତିପ୍ରାପ୍ତ" ହୁଏ—ଏହି ପାର୍ଥକ୍ୟର ଗୁରୁତ୍ୱ କାହାରୋ ପାଇଁ ବୁଝିବା ଅତ୍ୟନ୍ତ ଅସମ୍ଭବପ୍ରାୟ। ଏହା ମଧ୍ୟ ସମ୍ଭାବ୍ୟ ଯେ, ସେହି ସମାନାନ୍ତର ସୁଧାରମୂଳକ ଆନ୍ଦୋଳନଗୁଡ଼ିକ ସହ ପରିଚିତ ଅନେକେ ସୁଧାରମୂଳକ ଆନ୍ଦୋଳନମାନଙ୍କର ବିଭିନ୍ନ ଚିହ୍ନସୂଚକ ସ୍ଥଳଗୁଡ଼ିକର କେତେକ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଲକ୍ଷଣ ଅନୁଦୃଷ୍ଟ କରିଥାଇପାରନ୍ତି।

"ସାତଟି ଗର୍ଜନ" ଯେଉଁମାନେ ଆଡଭେଣ୍ଟିଜ୍ମର ଆରମ୍ଭକାଳର ଘଟଣାମାନଙ୍କୁ ଏବଂ ଆଡଭେଣ୍ଟିଜ୍ମର ଶେଷକାଳର ଘଟଣାମାନଙ୍କୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ, ସେହି ଆଲୋକ ଅଟେ ଯାହା ଅନୁଗ୍ରହ-କାଳ ଶେଷ ହେବାର ଠିକ୍ ପୂର୍ବରୁ ମୁକ୍ତ କରାଯାଏ। ଆମକୁ ଜଣାଇ ଦିଆଯାଇଛି ଯେ "ସାତଟି ଗର୍ଜନ" ଉଭୟକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ—"ପ୍ରଥମ ଏବଂ ଦ୍ୱିତୀୟ ଦୂତଙ୍କର ବାର୍ତ୍ତାମାନଙ୍କ ଅଧୀନରେ ଘଟିବାକୁ ଥିବା ଘଟଣାମାନଙ୍କର ଏକ ଚିତ୍ରଣ," ଏବଂ "ଭବିଷ୍ୟତ ଘଟଣାମାନ, ଯେଉଁମାନେ ନିଜ ନିଜ କ୍ରମରେ ପ୍ରକାଶିତ ହେବେ।" "ସାତଟି ଗର୍ଜନ" ମଧ୍ୟରେ ଆଲ୍ଫା ଏବଂ ଓମେଗାଙ୍କର ସ୍ୱାକ୍ଷର ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ଅଛି।

"ପ୍ରଥମ ଓ ଦ୍ୱିତୀୟ ସ୍ୱର୍ଗଦୂତଙ୍କ ବାର୍ତ୍ତାମାନଙ୍କ ଅଧୀନରେ" ଯେଉଁ "ଘଟଣାମାନଙ୍କର ରୂପରେଖା" ଘଟିଥିଲା, ସେଗୁଡ଼ିକ ତୃତୀୟ ସ୍ୱର୍ଗଦୂତଙ୍କ ବାର୍ତ୍ତା ଅଧୀନରେ ଘଟୁଥିବା ଘଟଣାମାନଙ୍କର ପ୍ରତୀକରୂପ ଅଟେ। ଯେତେବେଳେ ଯୋହନଙ୍କୁ ସାତ ଗର୍ଜନ ଯାହା ଉଚ୍ଚାରଣ କଲା ତାହା ଲେଖିବାକୁ ନୁହେଁ ବୋଲି ଆଜ୍ଞା ଦିଆଯାଇଥିଲା, ସେହି ଆଜ୍ଞା ଦାନିଏଲଙ୍କୁ ତାଙ୍କର ପୁସ୍ତକକୁ ମୁଦ୍ରାଙ୍କିତ କରିବା ପାଇଁ ଯେ ଆଜ୍ଞା ଦିଆଯାଇଥିଲା, ତାହାଦ୍ୱାରା ପୂର୍ବରୁ ପ୍ରତୀକୀକୃତ ହୋଇଥିଲା; କାରଣ ଆମକୁ ଏହି ସୂଚନା ଦିଆଯାଇଛି ଯେ, "ସାତ ଗର୍ଜନ ନିଜ ନିଜ ସ୍ୱର ଉଚ୍ଚାରଣ କରିସାରିବା ପରେ, ଛୋଟ ପୁସ୍ତକ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଯୋହନଙ୍କ ପାଖକୁ ଦାନିଏଲଙ୍କ ପରି ଏହି ନିଷେଧାଜ୍ଞା ଆସେ: 'ସାତ ଗର୍ଜନ ଯାହା ଉଚ୍ଚାରଣ କରିଛି, ସେଇ କଥାମାନଙ୍କୁ ମୁଦ୍ରାଙ୍କିତ କର।'"

1840 ମସିହାରେ ପ୍ରଥମ ଦୂତଙ୍କର ସଶକ୍ତିକରଣ ସମୟରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଲୋକମାନେ ସେହି ସନ୍ଦେଶକୁ ଭୋଜନ କରୁଥିବାକୁ ଯିହିଜ୍କେଲ ଓ ଯୋହନ—ଉଭୟେ—ଚିତ୍ରିତ କରିଛନ୍ତି, ଏବଂ ପ୍ରଥମ ଦୂତଙ୍କର ସନ୍ଦେଶ ବିଫଳ ହୋଇଥିବା ପରି ପ୍ରତୀତ ହେବାବେଳେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଲୋକମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଯେ ନିରାଶା ଘଟିଥିଲା, ତାହାକୁ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବକ୍ତା ଯିରିମିୟ ଚିତ୍ରିତ କରିଛନ୍ତି।

> ତୁମର ବାକ୍ୟ ମାନେ ମିଳିଲେ, ଏବଂ ମୁଁ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଭୋଜନ କଲି; ତୁମର ବାକ୍ୟ ମୋର ହୃଦୟର ଆନନ୍ଦ ଓ ଉଲ୍ଲାସ ହେଲା; କାରଣ, ହେ ସେନାବାହିନୀମାନଙ୍କର ପ୍ରଭୁ ପରମେଶ୍ୱର, ମୁଁ ତୁମର ନାମରେ ଡାକାଯାଉଛି। ମୁଁ ପରିହାସକମାନଙ୍କ ସଭାରେ ବସିଲି ନାହିଁ, ନା ଆନନ୍ଦ କଲି; ମୁଁ ତୁମର ହସ୍ତର କାରଣେ ଏକାକି ବସିଲି; କାରଣ ତୁମେ ମୋତେ କ୍ରୋଧାବେଶରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ କରିଛ। ମୋର ବେଦନା କାହିଁକି ଚିରସ୍ଥାୟୀ, ଏବଂ ମୋର ଘାଉ କାହିଁକି ଅସାଧ୍ୟ, ଯାହା ସୁସ୍ଥ ହେବାକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରେ? ତୁମେ କି ମୋ ପାଇଁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ମିଥ୍ୟାବାଦୀ ପରି, ଏବଂ ବଞ୍ଚନାକାରୀ ଜଳଧାରା ପରି ହେବ? ଏହିକାରଣେ ସଦାପ୍ରଭୁ ଏପରି କହନ୍ତି, ଯଦି ତୁମେ ଫେର, ତେବେ ମୁଁ ତୁମକୁ ପୁନର୍ବାର ଫେରାଇ ଆଣିବି, ଏବଂ ତୁମେ ମୋର ସମ୍ମୁଖରେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ହେବ; ଏବଂ ଯଦି ତୁମେ ନିକୃଷ୍ଟରୁ ମୂଲ୍ୟବାନକୁ ପୃଥକ କର, ତେବେ ତୁମେ ମୋର ମୁଖ ପରି ହେବ; ସେମାନେ ତୁମ ପାଖକୁ ଫେରିବେ; କିନ୍ତୁ ତୁମେ ସେମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ଫେରିବ ନାହିଁ। ଏବଂ ମୁଁ ଏହି ଲୋକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ତୁମକୁ ଘେରା ଦିଆଯାଇଥିବା ପିତ୍ତଳର ପ୍ରାଚୀର କରିଦେବି; ଏବଂ ସେମାନେ ତୁମ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଯୁଦ୍ଧ କରିବେ, କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ତୁମ ଉପରେ ପ୍ରବଳ ହେବେ ନାହିଁ; କାରଣ ମୁଁ ତୁମ ସହିତ ଅଛି, ତୁମକୁ ରକ୍ଷା କରିବାକୁ ଏବଂ ତୁମକୁ ଉଦ୍ଧାର କରିବାକୁ, ସଦାପ୍ରଭୁ କହନ୍ତି। ଏବଂ ମୁଁ ତୁମକୁ ଦୁଷ୍ଟମାନଙ୍କର ହସ୍ତରୁ ଉଦ୍ଧାର କରିବି, ଏବଂ ଭୟଙ୍କରମାନଙ୍କର ହସ୍ତରୁ ତୁମକୁ ମୁକ୍ତ କରିବି। ଯିରିମିୟ

15:16–21.

ଯିର୍ମିୟା ଯେପରି ଯୋହନ ଓ ଯିହିଜ୍କିୟେଲ ଛୋଟ ପୁସ୍ତକର ବାକ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ପାଇଥିଲେ, ସେପରି ସେମାନେ ମଧ ପାଇଥିଲେ, ଏବଂ ସେ ମଧ ସେହି ସନ୍ଦେଶକୁ ଭକ୍ଷଣ କରିଥିଲେ; କିନ୍ତୁ ସେହି ସନ୍ଦେଶ ଏମିତି ଏକ ସନ୍ଦେଶ (ଜଳ) ହୋଇଯାଇଥିଲା, ଯାହା ବିଫଳ ହୋଇଥିଲା। ଏହା ମନେ ହେଉଥିଲା ଯେପରି ଈଶ୍ୱର ମିଥ୍ୟା କହିଥାନ୍ତି, ଯାହା ନିଶ୍ଚୟ ଅସମ୍ଭବ; କିନ୍ତୁ "ମିଥ୍ୟା" ବୋଲି ଏହି ଅଭିଯୋଗଟି ଯିର୍ମିୟାଙ୍କୁ ହବକୂକରେ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରାଯାଇଥିବା ପ୍ରଥମ ମିଲରୀୟ ନିରାଶାରେ ଅବସ୍ଥିତ ବୋଲି ଚିହ୍ନଟ କରିବା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସୂତ୍ର ପ୍ରଦାନ କରେ।

> ମୁଁ ମୋର ପହରା ସ୍ଥାନରେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ହେବି, ଏବଂ ଗଡ଼ ଉପରେ ନିଜକୁ ସ୍ଥାପନ କରିବି; ଏବଂ ସେ ମୋତେ କ'ଣ କହିବେ, ଓ ଯେତେବେଳେ ମୁଁ ତିରସ୍କୃତ ହେବି ସେତେବେଳେ ମୁଁ କ'ଣ ଉତ୍ତର ଦେବି, ତାହା ଦେଖିବା ପାଇଁ ନଜର ରଖିବି। ତାହାପରେ ପ୍ରଭୁ ମୋତେ ଉତ୍ତର ଦେଇ କହିଲେ, "ଏହି ଦର୍ଶନକୁ ଲେଖ, ଏବଂ ତାହାକୁ ପଟିଆମାନଙ୍କ ଉପରେ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଲେଖ, ଯେପରି ପଢୁଥିବା ଲୋକ ଦୌଡ଼ି ପାରେ। କାରଣ ଏହି ଦର୍ଶନ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ସମୟ ପାଇଁ ଅଛି, କିନ୍ତୁ ଶେଷରେ ତାହା କହିବ, ଏବଂ ମିଥ୍ୟା କହିବ ନାହିଁ; ଯଦିଓ ତାହା ବିଳମ୍ବ କରୁଥିବା ପରି ଲାଗେ, ତଥାପି ତାହା ପାଇଁ ଅପେକ୍ଷା କର; କାରଣ ତାହା ନିଶ୍ଚୟ ଆସିବ, ତାହା ବିଳମ୍ବ କରିବ ନାହିଁ।" ହବକ୍କୂକ 2:1–3.

ପ୍ରଥମ ଦୂତଙ୍କ ସନ୍ଦେଶର ଦର୍ଶନ 1843 ମସିହାର ଅଗ୍ରଣୀ ଚାର୍ଟ ଉପରେ ଲିଖିତ ହୋଇଥିଲା, ଯାହା ଈଶ୍ୱରଙ୍କ "ହସ୍ତ" ଦ୍ୱାରା ପରିଚାଳିତ ହୋଇଥିଲା।

> "ମୁଁ ଦେଖିଛି ଯେ 1843 ର ଚାର୍ଟ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ହାତଦ୍ୱାରା ନିର୍ଦ୍ଦେଶିତ ଥିଲା, ଏବଂ ଏହାକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରାଯିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ; ସେହି ସଂଖ୍ୟାଗୁଡ଼ିକ ସେ ଯେପରି ଚାହୁଁଥିଲେ ସେପରି ଥିଲା; ଏବଂ ତାଙ୍କର ହାତ କିଛି ସଂଖ୍ୟାରେ ଥିବା ଗୋଟିଏ ତ୍ରୁଟିକୁ ଆବୃତ କରି ରଖିଥିଲା, ଯାହା ଫଳରେ କେହି ତାହାକୁ ଦେଖିପାରିଲେ ନାହିଁ, ଯାଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତାଙ୍କର ହାତ ହଟାଯାଇନଥିଲା।" Early Writings, 74.

୧୮୪୩ ମସିହାର "ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ସମୟ" ଚାର୍ଟ ଉପରେ ପ୍ରତିନିଧିତ ହୋଇଥିଲା, ଏବଂ ସେହି କାରଣରୁ ତାହାକୁ ୧୮୪୩ ଚାର୍ଟ ବୋଲି କୁହାଯାଏ। ଏହା ୧୮୪୨ ମସିହାରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଥିଲା, ହବକ୍କୂକ ପୁସ୍ତକରେ ଥିବା "ଦର୍ଶନଟି ଲେଖ, ଏବଂ ତାହାକୁ ତାଲିକାମାନଙ୍କ ଉପରେ ସ୍ପଷ୍ଟ କର" ଏହି ଆଜ୍ଞାର ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତାରେ। ଦର୍ଶନଟି "ତାଲିକାମାନଙ୍କ" ଉପରେ ସ୍ପଷ୍ଟ କରାଯିବାକୁ ଥିଲା—ବହୁବଚନରେ—ଏହା ଦ୍ୱାରା ଏହି କଥା ଚିହ୍ନିତ ହୁଏ ଯେ, ପ୍ରଭୁ ୧୮୪୩ ଚାର୍ଟରେ ଥିବା ଭୁଲରୁ ନିଜ ହାତ ହଟାଇଦେବା ପରେ, ସେହି ଭୁଲ ୧୮୫୦ ମସିହାର ଅଗ୍ରଗାମୀ ଚାର୍ଟ ଉପରେ ସଂଶୋଧିତ ହେବ। ସେହି ଭୁଲ ପ୍ରଥମ ନିରାଶାକୁ ଉତ୍ପନ୍ନ କଲା, ଏବଂ ଯିରିମିୟ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ, ଯେମାନେ ୧୮୪୦ ମସିହା ଅଗଷ୍ଟ ୧୧ ତାରିଖରେ ସେହି ଛୋଟ ପୁସ୍ତକଟି ଖାଇଥିଲେ ଏବଂ ୧୮୪୩ ମସିହାର ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ସମୟ ବିଫଳ ହେବାବେଳେ ନିରାଶ ହୋଇଥିଲେ।

1840 ମସିହାରେ ଯେତେବେଳେ ଯିରିମିୟା ସେହି ଛୋଟ ପୁସ୍ତକଟି ଖାଇଥିଲେ, ସେହିଟି ତାଙ୍କ ହୃଦୟର "ଆନନ୍ଦ ଓ ଉଲ୍ଲାସ" ଥିଲା; କିନ୍ତୁ ଯେତେବେଳେ ନିରାଶା ଆସିଲା, ସେ ଆଉ "ଉଲ୍ଲାସ କରିଲେ ନାହିଁ," ଏବଂ ସେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ "ହସ୍ତ" କାରଣରେ "ଏକାକୀ ବସିଲେ।" ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ହସ୍ତ "କିଛି ସଂଖ୍ୟାରେ ଥିବା ଏକ ଭୁଲ"କୁ ଆବୃତ କରିଥିଲା, ଏହାର ଫଳରେ ଯିରିମିୟା ଏହି ସମ୍ଭାବନାକୁ ବିଚାର କରିବାକୁ ଲାଗିଲେ ଯେ ଶାୟଦ ଈଶ୍ୱର ମିଥ୍ୟା କହିଥିଲେ। ଯିରିମିୟାଙ୍କୁ ଦିଆଯାଇଥିବା ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଏହି ଥିଲା ଯେ, ଯଦି ସେ ନିଜ ହତାଶାରୁ "ଫେରି ଆସିବେ," ତେବେ ଈଶ୍ୱର ଯିରିମିୟାଙ୍କୁ ନିଜର "ମୁଖ" କରିବେ। ଯଦି ଯିରିମିୟା ନିଜ ନିରାଶାରୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପାଖକୁ ଫେରି ଆସିବେ ଏବଂ ଏହାକୁ ସ୍ୱୀକାର କରିବେ ଯେ ସେ ଦଶଜଣ କୁମାରୀଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତର ବିଳମ୍ବ ସମୟରେ ଅଛନ୍ତି, ତେବେ ଈଶ୍ୱର ତାଙ୍କୁ ସେହି ମୁଖପାତ୍ର ଭାବରେ ବ୍ୟବହାର କରିବେ, ଯେ ଦର୍ଶନ କେବେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବେ ଆସିବ ଏବଂ ଆଉ ବିଳମ୍ବ କରିବ ନାହିଁ, ତାହାକୁ ସଠିକ୍ ଭାବରେ ଚିହ୍ନଟ କରିବେ।

ଏହି ସତ୍ୟ ଗୁଡ଼ିକୁ ଏଠାରେ ଉପସ୍ଥାପନ କରିବାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ହେଲା ଏହା ସ୍ଥାପନ କରିବା ଯେ, ସମସ୍ତ ଦୂତମାନଙ୍କ ର ସନ୍ଦେଶସହିତ, ସେମାନଙ୍କ ର "ଆଗମନ" ଏବଂ "ଶକ୍ତି ପ୍ରଦାନ" ଏକ ଜୀବନ-ମୃତ୍ୟୁ ର ସନ୍ଦେଶକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରେ, ଯାହା ଦୁଇ ପ୍ରକାରର ଉପାସକଙ୍କୁ ଉତ୍ପନ୍ନ କରେ। ତିନି ଦୂତ ଏକ ପ୍ରଗତିଶୀଳ ପରୀକ୍ଷା ପ୍ରକ୍ରିୟାର ତିନିଟି ପଦକ୍ଷେପ ଅଟନ୍ତି। ଆମର

ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ବିଷୟବିନ୍ଦୁ ପାଇଁ ଅଧିକ ଗୁରୁତ୍ୱ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଯେ, ଯଦିଓ ସାତ ଗର୍ଜନର ବୁଝାମଣା 1୯୮୯ ମସିହାରେ "ଶେଷ ସମୟ"ର ଆଗମନ ପରେ ଅଳ୍ପ ସମୟରେ ଚିହ୍ନିତ ହୋଇଥିଲା, ଯେତେବେଳେ ଦାନିୟେଲର ଶେଷ ଛଅଟି ପଦ ମୋହରମୁକ୍ତ କରାଯାଇ ବିଚାରର ସମାପ୍ତିକୁ ଘୋଷଣା କରିଥିଲା, ତଥାପି ତୃତୀୟ ଦୂତର ଇତିହାସର ଶେଷରେ ସାତ ଗର୍ଜନର ଆଉ ଏକ ମୋହରମୁକ୍ତି ଅଛି।

ଆଡଭେଣ୍ଟବାଦର ଆରମ୍ଭର ଇତିହାସ 17୯୮ ମସିହାରେ ପ୍ରଥମ ଦୂତଙ୍କ ବାର୍ତ୍ତାର ମୋହର ଖୋଲିବା ସହ ଆରମ୍ଭ ହୁଏ, ଏବଂ ଏହା ସେହି ଏକ ସତ୍ୟର ମୋହର ଖୋଲିବା ସହ ସମାପ୍ତ ହୁଏ, ଯାହା ଉପରେ ପ୍ରଭୁ ଏକ ନିରାଶା ଉତ୍ପନ୍ନ କରିବା ପାଇଁ ନିଜ ହାତ ରଖିଥିଲେ। ପରେ ସେ ନିଜ ହାତ ହଟାଇଦେଲେ (ମୋହର ଖୋଲିଲେ), ଏବଂ ବିଳମ୍ବ ସମୟର ବାର୍ତ୍ତା ପ୍ରକାଶ କଲେ।

ଅ୍ୟାଡଭେଣ୍ଟିଜମ୍‌ର ସମାପ୍ତିର ଇତିହାସ 1୯୮୯ ମସିହାରେ ତୃତୀୟ ଦୂତଙ୍କ ବାର୍ତ୍ତାର ଉନ୍ମୋଚନ ସହିତ ଆରମ୍ଭ ହୁଏ, ଏବଂ ଏହା ସେହି ସତ୍ୟର ଉନ୍ମୋଚନ ସହିତ ଶେଷ ହୁଏ, ଯାହାଉପରେ ନିରାଶା ଉତ୍ପନ୍ନ କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରଭୁ ନିଜ ହସ୍ତ ରଖିଥିଲେ। ଏବେ ସେ ନିଜ ହସ୍ତକୁ ହଟାଉଛନ୍ତି, ଏବଂ ଏପରିକରେ ପ୍ରଥମ ନିରାଶା ଓ ବିଳମ୍ବକାଳର ବାର୍ତ୍ତାକୁ ଉନ୍ମୋଚନ କରୁଛନ୍ତି। ସେ July 1୮, 2020 ର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟକୁ ଉନ୍ମୋଚନ କରୁଛନ୍ତି।

> ଏହେତୁ ଯିହୋବା ଏପରି କହନ୍ତି, ଯଦି ତୁମେ ଫେରିଆସ, ତେବେ ମୁଁ ତୁମକୁ ପୁନର୍ବାର ଆଣିବି, ଏବଂ ତୁମେ ମୋର ସାମ୍ନାରେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ହେବା; ଏବଂ ଯଦି ତୁମେ ନିକୃଷ୍ଟରୁ ମୂଲ୍ୟବାନକୁ ପୃଥକ କର, ତେବେ ତୁମେ ମୋର ମୁଖସ୍ୱରୂପ ହେବା; ସେମାନେ ତୁମ ପାଖକୁ ଫେରିଆସୁନ୍ତୁ, କିନ୍ତୁ ତୁମେ ସେମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ଫେରି ନଯିବ। ଏବଂ ମୁଁ ତୁମକୁ ଏହି ଲୋକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଘେରାଯାଇଥିବା ପିତ୍ତଳର ପ୍ରାଚୀର ସଦୃଶ କରିଦେବି; ଏବଂ ସେମାନେ ତୁମ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଯୁଦ୍ଧ କରିବେ, କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ତୁମଠାରେ ପ୍ରବଳ ହେବେ ନାହିଁ; କାରଣ ମୁଁ ତୁମ ସହିତ ଅଛି, ତୁମକୁ ରକ୍ଷା କରିବାକୁ ଓ ତୁମକୁ ଉଦ୍ଧାର କରିବାକୁ, ଯିହୋବାଙ୍କ ଏହି ଉକ୍ତି। ଏବଂ ମୁଁ ତୁମକୁ ଦୁଷ୍ଟମାନଙ୍କ ହାତରୁ ମୁକ୍ତ କରିବି, ଏବଂ ଭୟଙ୍କରମାନଙ୍କ ହାତରୁ ତୁମକୁ ମୁକ୍ତିଦାନ କରିବି। ଯିରିମିୟ 15:19–21।